

๑

ยวน มัน ฮา...ซารังเฮโย... ฉันจะตามหาคุณให้พบ

ขณะนั้นอยู่บนแท็กซี่ที่เรียกจากหน้าปากซอยบ้านของวราลี
หรรษาก็หยิบตลับแป้งขึ้นมาส่องรอยจุดตรงหน้าผากด้านหนึ่ง ปื้นหน้า
เหยเกเล็กน้อย เมื่อเกิดอาการเจ็บแปลบหลังจากลองกรอยจุดเบาๆ

จากนั้นก็ค้นหากระเป๋าสตูดแบบพกพาในกระเป๋าสะพาย
ภายในบรรจุพลาสติกสารพัดลาย ยาต้ม ยาหม่อง ยาใส่แผลสด และยา
สามัญประจำบ้านอื่นๆ อีกหลายชนิด

เมื่อหาหลอดยาบรรเทาอาการรวมพบ ก็บีบยาจากหลอด ทายา
อย่างเบามือทันที

“ทำไมชุ่มชุ่มแบบนี้วะ” สาวน้อยตากลมบ่นงมกับตัวเอง แผล
เก่าเพิ่งจะหายไปไม่นาน แผลใหม่เพิ่มมาอีกแล้ว ความเมามายเมื่อคืนนี้
ทำให้จำไม่ได้จริงๆ ว่าไปสะดุดอะไรตอนเดินตู่ตู่เบเพื่อไปแปร่งฟันใน
ห้องน้ำ จนหน้าผากไปโขกถูกของแข็งอะไรสักอย่าง

แม้จะเมามายแค่ไหน แต่หรรษาก็ไม่ลืมที่จะรักษาความสะอาดใน
ช่องปากก่อนนอน ซึ่งนิสัยสาวน้อยอนามัยนี้ติดตัวมาตั้งแต่เด็ก เพราะ
โดนพี่สาวทั้งสองคนสอนเกมขู่มาตั้งแต่เด็กว่า แมงกินฟันมีรูปร่างหน้าตา

น่ากลัวยิ่งกว่าปีศาจตัวไหนๆ ในโลก และพวกมันจะตามกลิ่นเศษอาหาร
ในปากเด็กที่ไม่ยอมแปรงฟัน เพื่อตามไปเลาะฟันเด็กคนนั้นจนหมดปาก

“สงสัยสะดุดขวดวอดคาแหงๆ” ธรรมชาติบ่งชี้ว่าพลังเก็บข้าวของ
ลงในกระเปาะส่าย หล่อนถอนหายใจเบาๆ สีหน้าฉายแววลัดกลุ้ม
ความเมามายเมื่อคืนนี้เป็นเหตุให้สาวๆ ทั้งแปดคนทำเรื่องหายนะใหญ่โต
ยิ่งกว่าวันโลกแตกเสียอีก เมื่อเข้านี้เสียงกรีดร้องดังลั่นของแพรวพราว
ตามด้วยเสียงโหวกเหวกโวยวายทำให้หล่อนสะดุ้งตื่น ขณะนอนอยู่ใกล้
กับบันไดทางขึ้นชั้นบนซึ่งอยู่ไม่ห่างจากห้องน้ำชั้นล่าง

แล้วหล่อนก็เห็นผู้หญิงคนหนึ่ง...เหมือนจะคุ้นตา ใช้ผ้าขนหนูปิด
ใบหน้าช่วงล่าง โผล่ออกมาจากห้องน้ำพร้อมกับนันทิสา ซึ่งหลังจากเพิ่ง
มองได้ชั่วขณะ ก็นึกออกว่าแม่สาวนัยน์ตาหิสนิหิตีเดี๋ยวนั้นคือหอมหมื่นลี้
เจ้าของฉายาสาวปุกก้า ตัวการ์ตูนหน้าหมวยสัญชาติเกาหลีนั่นเอง เลยเพิ่ง
จะรู้ว่าถ้าไม่มีคอนเทกต์เลนส์บิกอายกับเครื่องสำอาง หอมหมื่นลี้ก็กลายเป็น
สัญชาติจากสาวเกาหลีเป็นสาวชิวเถาได้ทันที

เมื่อหล่อนเห็นอะไรแวบๆ อยู่นอกระเบียงบ้านจึงเหลียวมองไป
เห็นพริมา ยืนกระพุ่มมือตรงกลางอก ลักพักก็แหงนหงายไปด้านหลังจน
ตัวแอ่นโค้งเหมือนพระจันทร์เสี้ยว แต่พอหอมหมื่นลี้กับนันทิสากรูกัน
เข้าไปร่วมกลุ่มกับแพรวพราว การะเกต และมิลิน หล่อนก็เลยลุกตามไป
บ้าง ตามคอนเซปต์ ถึงโก๊ะ เอ้อ ชุ่มชุ่ม แต่เรื่องตามข่าว ธรรมชาติไม่มีพลาด

จากนั้นพริมาก็ตามเข้ามาสมทบ หลังจากโดนเพื่อนๆ คะยั้นกะยอ
จนจำใจยอมละลายจากหนังสือสวดมนต์ในมือ และวาราลีคือคนสุดท้าย
ที่วิ่งเข้ามารวมกลุ่ม

นี่คือหายนะชัดๆ

ธรรมชาติขี้มตัวเองจนยุ่งเหยิงฟูฟ่อง ยิ่งเมื่อคิดถึงคำสาปแข่งที่
เขียนด้วยตัวหนังสือโย้เย้ในสัญญาจำกัดความโศกตฤโหดที่สาวๆ ทั้งแปด
ร่วมกันประทับรอยลิปสติกทั้งแปดรอยบนกระดาษแผ่นนั้น ก็ขนลุก
เกรียว อันที่จริงหล่อนใจหายตั้งแต่แพรวพราวป็นขึ้นไปบนเก้าอี้เพื่อตั้ง
กระดาษแผ่นนั้นลงมาจากเสาแล้ว ลางสังหรณ์บอกตั้งแต่ตอนนั้นแล้วว่า

ความชวยกำลังจะมาเยือนในไม่ช้า

แล้วรางวัลสรรเสริญก็เป็นจริง เมื่อคืนนี้ความเมามายผสมความบ้า
ระห่ำทำให้สัญญาฉบับนี้ถูกวางขึ้น สัญญาที่ทำให้ทุกคนต้องหาแฟนให้ได้
ก่อนวาลเลนไทน์ปีหน้า โดยมีเงินโบนัสถึงหกเดือนที่เพิ่งได้มาเป็นเดิมพัน
ซึ่งใครก็ตามที่หาแฟนได้เป็นคนสุดท้ายจะต้องยกโบนัสก้อนนี้ให้เพื่อนๆ
คนอื่น ไม่อย่างนั้นก็ต้องตามจีบ ภิรม เตชะดำรงกุล เจ้านายจอมโหดที่มี
ปากเป็นอาวุธ

กรีดดด!

หรรษากรีดร้องในใจ ทนรับกับความคิดอันแสนโหดร้ายนี้ไม่ได้
หล่อนอุตส่าห์รอโบนัสก้อนนี้มาทั้งปี เพื่อหวังทำความฝันให้เป็น
จริง นั่นคือการเดินทางไปเกาหลีเพื่อตามหารักแท้เหมือนนางเอกใน
ภาพยนตร์ดังสุดขีด ยวน มัน ฮา... ลำพังเงินเดือนหมื่นห้ากับค่า
คอมมิชชั่นจากลูกค้าที่ตกลงปลงใจแต่งงานกันและจากการหาสมาชิกเข้า
บริษัทอย่างละห้าเปอร์เซ็นต์ รวมเบ็ดเสร็จเดือนๆ หนึ่งมีรายรับร่วมสอง
หมื่นกว่าบาท

แต่ค่าใช้จ่ายจุกจิกจิปาถะส่วนตัวสารพัดตกเดือนหนึ่งก็ไม่น้อย
โดยเฉพาะค่าชื่อนิยายโรมานซ์ในแต่ละเดือนตกหลายพันบาท ยิ่งถ้าเป็น
นิยายซีรีส์ส์ก็ หรรษาทุ่มไม่อั้น ออกมาก็ซุดหล่อนก็กวาดมาเรียบ ดังนั้น
ถ้ารอเก็บเงินไปเกาหลี คู่แท้ของหล่อนคงรอจนผมหงอกเสียก่อน

แล้วให้ตายสิ สัญญาโหดนั้นจะเป็นไปได้อย่างไร ขนาดยี่สิบหก
ปีที่ผ่านมหล่อนยังไม่เคยมีเหยื่อหลงมาติดกับสักคน แล้วภายในระยะ
เวลาแค่หนึ่งปีหล่อนจะหาคนรักทันได้อย่างไร เรียกว่าความเป็นไปได้
เท่ากับศูนย์เลยก็เดี๋ย...ไม่สิ ติดลบไปเลยดีกว่า

ส่วนเรื่องการจีบเจ้านายจอมโหดก็ชวนให้เสียวสยองไม่แพ้กัน และ
นี่จะเป็นสิ่งสุดท้ายในโลกที่หล่อนจะยอมทำ คิ้วโก่งเรียวขมวดมุ่นขณะ
ครุ่นคิดวิธีที่จะไม่สูญเสียบonusก้อนนี้ พลันหรรษาที่ติดนิ้วดังเปาะ ไม่
เห็นจะยากเลย อย่างมากก็วานให้แมน หรือเรียกอีกชื่อว่ามีนี่ เพื่อนเกย์
ตั้งแต่สมัยเรียนมหาวิทยาลัยด้วยกันมาแสดงเป็นแฟนปลอมๆ ไปก่อน

ก็ได้...แต่เมื่อนึกถึงคำสาปแข่งในสัญญาจำกัดความโสด ธรรมชาติก็สิ้นน้ำลายอย่างเหนียวคอ

ช่างเป็นคำสาปแข่งที่น่าขนลุกเป็นที่สุด เมื่อคืนนี้หล่อนไม่น่าหลวมตัวลงนามและประทับรอยลิปสติกเลย

ธรรมชาติซึ่งใจระหว่างการหาแฟนให้ได้ก่อนเวลาเล่นไทม์ปี่หน้ากับการหาคนทำพิธีแก้คำสาปแข่งว่าอย่างไรหน่ง่ายกว่ากัน...ซึ่งก็ดูเหมือนอย่างหลังจะง่ายกว่า

เอาเถอะ ไม่ว่าจะต้องทำอะไรหล่อนก็จะไม่ยอมเสียโบนัสก้อนนั้นไปเด็ดขาด ใช่ว่ามีแค่หล่อนเสียที่ไหนกันที่ไร้แฟนเป็นตัวเป็นตน

ธรรมชาติที่ตาลงอย่างครุ่นคิด ขณะประเมินคู่แข่งแต่ละคน ดูอย่างเจี๊ลิลี่ อยู่มาจนอายุสามสิบสี่ปี เป็นไม่เบื่อไม่เมากับเจ้าของบริษัทคิดฮอดมาเกือบสี่ปีเต็ม ไม่เคยมีวิ้วแว่วว่าจะมีหนุ่มๆ ที่ไหนมาติดพัน

พลันภาพของวรลีนึงประจำอยู่ที่โต๊ะทำงานตำแหน่ง Personal Assistant หรือผู้ช่วยส่วนตัวของ ภิรม เตชะดำรงกุล ก็ผุดขึ้นในความคิด ที่สำคัญหายไถ่เกาะเต็มตัวที่สาวร่วมโลกที่นิสัยดีคนหนึ่ง รวากับของค้างสต็อกที่ปราศจากการปิดฝุ่น!

ภิรมมา หรือพี่ภิรมผู้แสนธรรมะธัมโม หลงใหลการเล่นโยคะ และเยือกเย็นดั่งหิมะบนเทือกเขาหิมาลัยนั่นก็อีก รอยยิ้มหวานๆ น่าเสียงแสนสุภาพ และใบหน้าสวยๆ น่าจะช่วยให้เธอได้เป็นเจ้าสาวของใครสักคนได้ไม่ยาก ภาพของภิรมมาในชุดสีขาวสะอาดผุดขึ้นในหัวบ้าง ทว่านั่นหาใช่ชุดเจ้าสาว แต่กลับเป็นชุดขาวสำหรับแม่ชีหรือผู้ปฏิบัติธรรมต่างหาก!

คนต่อไปมิลิน...ยายมิม หรือที่เพื่อนๆ มักแห่ว่ายยายมิม เพราะความเค็มสุดขีดของเธอ แต่ทุกครั้งมิลินก็ต้องเถียงอย่างอนๆ ทุกที่ว่าถึงเธอจะขี้ตืดแค่ไหน แต่ก็ไม่เคยมิมเงินบริษัท

มิลินเป็นสาวสวยร่างเล็กสไลต์ เกาหลีที่ใช้ทั้งชีวิตทุ่มเทกับกระเป๋าทูลย์ลิตตอง เก็บเล็กผสมน้อยด้วยความอดออม เพื่อหวังจะเป็นเจ้าของกระเป๋าสวยๆ นั่นสักใบ แม้หอมหมื่นลี้กับแพรวพราวจะเคยแนะนำให้ซื้อของก๊อบปี้ที่มีราคาถูกกว่าไม่รู้กี่เท่า ทว่ามิลินยังคงมุ่งมั่นกับ

ภารกิจพิชิตหุ่ยล้วยสัตว์ตองของแท้ และนี่เองอาจเป็นแรงผลักดันให้มิลิน เพราะเธอคงไม่มีทางยอมสูญเสียเงินโบนัสก้อนนั้นไปง่ายๆ

ส่วน ออย นันทิสา เพื่อนสนิทของมิลิน เจ้าของโรคมุมิแพ้หนุ่มหล่อ จำได้ว่าเมื่อคืนนี้เธอเล่าอดีตรักคู่ใจในวันวาเลนไทน์ได้น่ากระแทกใจ ยิ่งกว่าใครๆ หนุ่มคนนั้นคงเป็นรักฝังใจของเธอจนยากจะลืมเลือนเป็นแน่แท้ เพราะถึงจะเมามาย แต่หรรษาก็ยังจำแวตาทอมองเคঁร่าคู่กันนี้ได้แม่นยำ

โอเค ยกเว้นนันทิสาไว้สักคน และจะร่วมลุ้นให้เธอมีคนรักก่อนวาเลนไทน์คราวหน้าไว้ๆ เพื่อจะได้ลืมความรักฝังใจในอดีต

ต่อมาก็การะเกต เพื่อนสนิทที่มีความสวยคมซ่าแบบสาวไทย หรรษาอดถอนหายใจไม่ได้ สำหรับการะเกตแล้วน่าจะมีเปอร์เซ็นต์ที่จะได้คนรักก่อนหล่อน เพราะเธอทั้งสวย ฉลาด คล่องแคล่ว เต็มไปด้วยความคิดสร้างสรรค์ แต่...ความเอาเรื่องและคอนเซปต์ขาลุย ก็อาจทำให้ผู้ชายบางคนขยาดบ้าง

ส่วนแพรวพราวหรือชื่อเล่นว่าพราวดี พนักงานฝ่ายการตลาดและประชาสัมพันธ์ที่ดูแลระบบฐานข้อมูลลูกค้าและกลุ่มลูกค้าออนไลน์ ขณะที่หล่อนกับการะเกตจะดูแลลูกค้ากลุ่มวอล์กอินเป็นหลัก ความเมามายในคำคืนของวันวาเลนไทน์ที่ผ่านมาทำให้รู้ว่า เพื่อนสาวหน้าตาสะสวยคนนี้ เคยโดนล้อเลียนว่าเป็นแก้วหน้าม้า

แต่การคัดลอกกรรมและการจัดฟันก็เปลี่ยนแปลงให้เธอกลายเป็นคนสวยจัดคนหนึ่ง บ่อยครั้งที่หรรษาเห็นหนุ่มๆ เหลียวมองแพรวพราวอย่างสนใจสนใจจนคอเกือบเคล็ด ตาแทบเหล่

แม้ความสวยของแพรวพราวจะเป็นผลจากคัดลอกกรรม แต่สมัยนี้ใครๆ ก็ทำกัน แม้แต่ผู้ชายยังนิยมทำกันเลย แล้วแพรวพราวก็เป็นผู้หนึ่งที่ประสบความสำเร็จกับการทำคัดลอกกรรม มีหน้าซำยังมีคุณสมบัติด้านอื่นที่น่าดึงดูดใจ ทั้งความสามารถด้านการงานและอุปนิสัยใจคอ ดังนั้นจึงคาดว่าแพรวพราวก็เป็นคนหนึ่งที่น่าจะหลุดบ่วงแร้วของสัญญาจำกัดความโสดเป็นคนแรกๆ

หอมหมื่นลี้หรือเรียกสั้นๆ ว่าหอม ทำงานอยู่ฝ่ายเดียวกับแพรวพราว เป็นกुरुด้านการแต่งหน้า เธอวางแผนว่าจะไปเกาหลีเพราะสนใจเรื่องเทรนด์แฟชั่นของที่นั่น ไม่ว่าจะเป็นเรื่องการแต่งหน้า เสื้อผ้า รองเท้า และแอกเซสเซอรีทุกอย่าง ตามประสาสาวนำเทรนด์ของคิวบิตฮัต หล่อนก็ว่าจะตามไปด้วย แต่ไม่ได้เพราะบ้าแฟชั่นหรอกนะ แต่จะไปตามหาผู้ชายยิววนปากเสียวที่ไม่มีผู้หญิงคนไหนเอา เหมือนอย่างพระเอกในหนังเรื่อง *ยวน มัน ฮา*

หอมหมื่นลี้หมกมุ่นกับเรื่องความสวยความงามและแฟชั่นมากเกินไปจนไม่มีทางยอมสูญเสียไปนั้นสักอันนี้ไปเหมือนกับมิลินแน่ๆ อีกอย่างถึงเธอจะเป็นแม่สาวปุกก้าประจำคิวบิตฮัต แต่อีกฉายาหนึ่งก็คือ สาวสวยหน้ามัธยมฯ นมมหาลัย

ให้ตายเถอะ หน้าอกสั้นๆ ของเธอทำหนุ่มๆ ออฟฟิศแถวนี้น้ำลายไหลล้อยๆ เลือดกำเดาไหลปรึ่มๆ เดินหน้าที่ม บางคนล้มหน้าฟาดพื้นจนตั้งหักก็มี

สุดท้ายเมื่อวิเคราะห์จากสถานการณ์โดยรวมแล้ว เพื่อนร่วมงานหลายคนถือเป็นคู่แข่งอันตรายที่มองข้ามไม่ได้ทั้งสิ้น

ฮ้อ คิดแล้วก็ลุ่ม ทำไมนะหรือ ก็เพราะอกนะมีเอาไว้หัก มีรักก็ต้องมีทิ้ง ถ้าจะทิ้งต้องรักกันก่อน แต่หล่อนยังไม่เคยออกหัก ก็แปลว่ายังไม่เคยถูกใครรักมาก่อน จริงไหม

เมื่อคืนนี้หล่อนต้องแต่งเรื่องโกหกว่าเคยออกหักเพราะพีชท์ด้วยความอาย เพราะขึ้นเพื่อนฯ รู้ว่าหล่อนไม่เคยมีแฟนมาก่อนสักคน หล่อนคงอับอายจนไม่รู้จะเอาหน้าไปไว้ที่ไหน ทรราชเกลียดความซุ่มซำมของตัวเองเป็นที่สุด ชีวิตสาวโสดสนิทมาจากเหตุนี้เป็นหลัก การเสียบแก้มกันของนายหมูหันด้วยไม้เสียบลูกชิ้นนั้นเป็นแค่กรณีเบาะๆ ยังมีหนักหนากว่านี้อีกไม่รู้กี่เท่า

ก็พีชท์ที่เล่าให้เพื่อนๆ ฟังนั้นแหละ แต่เรื่องจริงไม่ได้เข้าข่ายดรามายเลย ออกแนวทริลเลอร์มากกว่า เพราะหล่อนเกือบเผาพีชท์ทั้งเป็น!

สมัยเรียนมหาวิทยาลัยรรษามีโอกาสไปออกค่ายอาสาบนดอยที่

จังหวัดเชียงราย ตอนนั้นหล่อนกับเพื่อนๆ อีกสี่คนลี้วณปลื้มพี้อท์ รุ่งพี้อท์ต่างคณะ จึงพร้อมใจกันไปลงชื่อออกค่ายอาสา

ณ กลางดึกคืนแรกของการนอนเต็นท์บนยอดดอยหนาวเย็น ขณะที่ทุกคนกำลังหลับใหล ความเย็นเยียบปกคลุมไปทั่วดอย หล่อนออกมานอกเต็นท์เพราะหนาวจนนอนไม่หลับ แลเห็นกองไฟกองใหญ่กำลังมอดดับ แล้วยังบังเกิดความคิดบรรเจิดบางอย่างขึ้นมา

เหตุเพราะหล่อนปรารถนาดีกับพี้อท์ เลยไปก่อกองไฟอีกกองใกล้ๆ เต็นท์พี้อท์ เพราะอยากแบ่งปันไออุ่นจากกองไฟกองเดียวกับเขา แต่แล้วสิ่งไม่คาดฝันก็เกิดขึ้น เมื่อหล่อนเปลอสับหงกไป และสะเก็ดไฟปลิวไปติดเต็นท์พี้อท์จนไฟลุกไหม้เป็นวงกว้าง

คืนนั้นพี้อท์เกือบเอาชีวิตไม่รอด หน้าดำปี๋ ไม่เหลือมาดพี้อท์สุดเท่คนเดิม แต่เขาก็ยังเป็นพี้อท์ขวัญใจของหล่อนอยู่ดี ทว่าเหตุการณ์ในคืนนั้นทำให้พี้อท์ไม่ยอมให้หล่อนเฉียดเข้าใกล้เขาอีกเลย เจอหน้ากันเขาก็ทำหน้าเหมือนกับกำลังเจอฆาตกรโรคจิต แล้วยังตัดชื่อหล่อนออกจากชมรมค่ายอาสา ชื่อพรรคกลายเป็นแบล็กลิสต์ของชมรมค่ายอาสาไปอีกหลายปี

แล้วยังมีคดีเด็ดๆ อีกหลายคดีที่ทำให้หนุ่มๆ ที่เฉียดใกล้หญิงสาวต้องเจ็บตัว จนต่างขยาดไปตามๆ กัน ด้วยเหตุนี้หล่อนจึงกลายเป็นบุปผาที่นอกจากจะไร้ภุมรดอมดมแล้ว แมลงวันสักตัวยังไม่คิดบินเฉียดเข้ามาตอมเลยด้วยซ้ำ

ครั้งหนึ่งพรรคฯเคยไปดูหมอดูไฟยิปซี และหลังจากเล่าชีวิตไว้รักอันน่ารั้นหดของตัวเองอย่างละเอียดยิบ แม่หมอกก็ทำสีหน้าเคร่งเครียดก่อนจะกระแอมและบอกหล่อนว่า

‘เนื้อคู่ของหนูอยู่ในที่ที่ไกลแสนไกล ไกลโพ้น ไกลมาก ไกลสุดขอบฟ้า ไกลจนเกือบออกไปนอกโลก ไกลจนหาไม่เจอ เอ๊ย! ไกลจนต้องใช้เวลาตามหานิดนึง’

จากถ้อยคำของแม่หมอก พรรคฯเลยมาตีความเอาว่า เนื้อคู่ของหล่อนคงจะต้องอยู่ต่างประเทศแน่นอน ฟันธง!

ดังนั้นพรรคฯเลยค่อนข้างมั่นใจว่า หล่อนไม่มีทางหาแฟนได้ทัน

ก่อนวันวาเลนไทน์ปีหน้าแน่ๆ แต่ถึงอย่างไรหล่อนก็อาจจะไม่ใช่คนเดียวในกลุ่มที่หาแฟนไม่ทัน เพราะอย่างน้อยก็ยังมี...เจ็ลลี

เท่าที่หรรษาประเมินสถานการณ์ทุกด้านอีกรอบอย่างละเอียดทะลุสามมิติ ทุกคนมีเปอร์เซ็นต์จะซิงตัดหน้ามีคนรักไปก่อนแทบทั้งสิ้น ยกเว้นเจ็ลลีที่เตรียมยึดตำแหน่งน้องโบ (ราชน) ประจำรัชชทิวิดิอัสต์

หรรษายกกำปั้นสองข้างขึ้นแนบริมฝีปาก ทำหน้าเจ้าเล่ห์เหมือนแมวการ์ฟิลด์

ถึงเวลาคับขันจริงๆ หล่อนอาจต้องอาศัยเพื่อนแกล้งเพื่อชิงตำแหน่งรองบิวมาแทนก็ยังดี

“ขอโทษนะเจ็ลลี หนูไม่อยากกินบิวจริงจัง คราวนี้” หรรษาจึงมำพลางเปลี่ยนมาป็นหน้าละอายใจ แต่นัยน์ตากลมโตยังฉายแสงวิบวับ

ถ้าต้องกลายเป็นคนสุดท้ายที่หาแฟนไม่ทัน แล้วต้องจีบมิ้ม หล่อนคงโดนนายฮิตเลอร์จับไปฆ่าล้างเผ่าพันธุ์เสียก่อนแน่ คงมีเพียงเจ็ลลีนั้นแหละที่น่าจะรับมือกับความโหดของเขาได้

เมื่อกลับถึงบ้าน ทั้งพ่อแม่และพี่สาวทั้งสองไม่ได้ต่อว่าหรรษาที่ไปนอนค้างบ้านเพื่อนเหมือนตอนสมัยยังเรียนอยู่ชั้นมัธยมฯ อีกอย่างเมื่อคืนนี้แม่โธร. มาถามและรู้ว่าหล่อนอยู่ที่บ้านวรลึ ก็เลยวางใจ

การที่พวกท่านคลายความเข้มงวดลงเพราะเริ่มวิตกว่า การเข้มงวดกวดขันกับบุตรสาวคนเล็กมากเกินไปเหมือนกับที่เคยกวดขันกับลูกสาวคนโตทั้งสองคน อาจทำให้บ้านนี้มีแต่ลูกสาวขึ้นคาน ดังนั้นช่วงชีวิตตั้งแต่เริ่มเข้ามหาวิทยาลัยของหรรษาจึงมีอิสระมากกว่าพวกพี่สาว

หรรษาเร่งรีบอาบน้ำแต่งตัว เตรียมตัวออกไปทำงาน พยายามทำเวลาเพื่อให้สายน้อยที่สุด เพราะไม่อยากโดนหักเงิน แถมนี่ก็ถึงหน้าดูๆ ของมิ้ม (หรือที่หล่อนแอบเรียกจนชินปากว่าอิตาฮิตเลอร์) ตอนสวดพวกหล่อนเรียงคน แล้วก็เหนื่อยหน่ายหัวใจ

เมื่อไปถึงสถานีรถไฟใต้ดินบางซื่อ ด้วยความเร่งรีบวิ่งชวยเท้าถีบเพราะกลัวประตูรถไฟใต้ดินจะปิดเสียก่อน ทำให้คนซุ่มข้ามซาวิดหกหล่ม

ก่อนจะถึงหน้าประตูรถไฟใต้ดินโบกี้แรก ข้าวของในกระเป๋าหล่นกระจายเต็มพื้น หล่นจิ้งต้องรีบโกยใส่กระเป๋าอย่างรวดเร็วพลางเหลือบตามองประตูรถไฟใต้ดิน

ตืดๆๆๆ

ธรรมชาติถอนหายใจเสียงดังอย่างระอาเมื่อได้ยินเสียงสัญญาณแจ้งว่าประตูรถไฟใต้ดินกำลังจะปิด นั่นหมายถึงหล่นต้องเสียเวลาอีกเกือบสิบนาทีในการรอรถไฟใต้ดินรอบถัดไป

กว่าธรรมชาติจะมาถึงบริษัทคิวปิดฮัตที่ ตั้งอยู่บนชั้นสิบแปดของอาคารสูงย่านสีลม สาวน้อยร่างกะทัดรัดก็หอบแฮกๆ เพราะเหนื่อยจากการวิ่งชอยเท้าแทบตลอดทาง

ธรรมชาติลักประตูบริษัทเข้าไป ด้านซ้ายมือหล่นเป็นห้องรับรอง ตกแต่งด้วยกระจกทั้งห้อง รอบนอกห้องประดับด้วยต้นไม้หลายต้นและน้ำพุรูปปั้นกามเทพเด็กน้อยขนาดย่อม มีน้ำพุเป็นสายออกมาจากปากजूอันน้อยของรูปปั้น โดยพริมากำลังนั่งสนทนากับลูกค้าสาวคนหนึ่งในห้องดังกล่าว

ธรรมชาติกวาดตามองไปรอบๆ ดูเหมือนคนอื่นๆ จะมาทำงานกันหมดแล้ว หล่นลอบย่นจมูกกับการมาบริษัทสายที่สุด หลังจากตอกบัตรแล้ว หล่นก็รีบไปนั่งประจำที่โต๊ะทำงานของหล่น ใจเต้นตึกตัก ไม่รู้ว่าระเบิดลงไปก็ลูกแล้ว แต่ก็ไม่เห็นใครมีสีหน้าท่าทางผิดปกติ ทุกคนง่วนกับการทำงานเหมือนเช่นทุกวัน

วาราลีกำลังพิมพ์งานอยู่หน้าจอคอมพิวเตอร์อย่างขะมักเขม้น แพรวพรวกำลังจดจ่ออยู่หน้าคอมพิวเตอร์เช่นกัน แต่คาดว่าคงยุ่งอยู่ในคิวปิดรูมหรือระบบเครือข่ายสังคมออนไลน์ สำหรับคนที่ต้องการหาคู่ ที่บริษัทคิวปิดฮัตเปิดไว้เพื่อเป็นช่องทางให้สมาชิกเข้ามาพบปะ พูดคุยทำความรู้จักกันผ่านโลกออนไลน์ ซึ่งเธอมีหน้าที่ดูแลโดยตรง

ด้านหอมหมื่นลี้ก็กำลังหนีบโทรศัพท์ไว้ที่หูด้วยหัวไหล่ ในมือถือตลับแป้งพัฟ ตั้งอกตั้งใจตบหน้าและเกลี่ยแป้ง ขณะหันหน้าเข้าหากำแพงเพื่อหลบสายตาภีมเหมือนทุกครั้ง

มิลินกับนันทิสาก็เหมือนกำลังปรึกษาเรื่องงานกันอย่างเคร่งเครียด ซึ่งก็คงหนีไม่พ้นเรื่องงบประมาณในการจัดงานเลี้ยงน้ำชาและปาร์ตี้คนโสด ทั้งเรื่องค่าสถานที่และอาหาร บ่อยครั้งที่มิลินมักถกเถียงกับฝ่ายการตลาด และประชาสัมพันธ์เรื่องงบประมาณดังกล่าว

กิตติศัพท์ความเค็มของมิลินเลื่องระบือไปไกลไปถึงออฟฟิศอื่นในอาคารนี้ด้วยซ้ำ ล่าสุดเธอจดเครื่องคิดเลขส่วนตัวเพื่อคำนวณรายจ่ายในแต่ละวันของตัวเองจนเครื่องคิดเลขนี้เอือกกลางอากาศ ทุกคนจึงต้องฟังเธอบ่นเรื่องเสียเงินซื้อเครื่องคิดเลขอันใหม่อยู่หนึ่งสัปดาห์เต็มๆ แต่คนที่หูชาสุดคงไม่พ้นนันทิสาก็เหมือนสนิทของเธอก็

บรรดาเงยหน้าขึ้นมองผ่านพาร์ทิชันใสเพื่อสบตากับการะแจะที่นั่งอยู่ฝั่งตรงข้าม และกำลังส่งยิ้มพลางขยิบตาให้ด้วยท่วงท่าของสาวมั่นแกมขี้อวด

“พีเกิด ระเบิดไม่ลงเธอ” บรรดาขยับตัวไปด้านข้าง บ้างปากถามเพื่อนรุ่นพี่อย่างอดใจไม่ไหว

“ระเบิดอะไร”

“ก็บอสไม่จัดการพวกเราเรียงตัวเธอ”

“ไม่หรอก พวกเรามียันต์กันผีชั้นดี” การะแจะลดเสียงลงเป็นกระซิบ

“ยันต์กันผี?” บรรดาทวนคำสีหน้างุนงง

“ก็โน่นไง” สาวมั่นพยักพเอิดไปทางวารลี “เจ็ลลิกนแกงของเราไม่รู้เข้าไปพูดอะไรกับฮิตเลอร์ พวกเราเลยรอดตัวกันหมด ไม่โดนเรียกเข้าไปสวดยับ หักคะแนน หรือคาบไม้บรรทัดสักราย”

บรรดาถอนหายใจอย่างโล่งอกพลางเงิมง่า “เจ็ลลิกนของเราไม่ได้มีดีแค่หนังเหนียวแฮะ”

“นั่นสิ ฮิตเลอร์เรียกเจ็ลลิกนของเราเข้าไปคุยกันตั้งนาน พี่ก็นึกว่าออกมาคงละ ที่ไหนได้ เหตุการณ์สงบ จบแฮปปี้ อิม แต่พี่ว่าบางทีก็แปลกๆ นะ เหมือนฮิตเลอร์จะไม่ได้โหดจริงอะไรจริงกับเจ็ลลิกนสักครั้ง เห็นทำหน้าที่อย่างกับเตรียมตั้งเครื่องประหาร แต่สุดท้ายเจ็ลลิกนรอดตัวทุกครั้ง” การะแจะ

ตั้งข้อสังเกต

“หนูซา ก็ว่าอย่างนั้นแหละพี่ ที่กับหนูซานะ จัดการไม่ยุ่ง สับอย่างกับหมูบะช่อ ยังดีนะที่คราวนี้รอดตัวไปเพราะเจี๊ส ค่อยยังชั่วหน่อย...”
 ธรรมชาติไม่ทันจบประโยค เสียงเข้มๆ ของคนเผด็จการก็ดังขึ้นจากเครื่องอินเตอร์คอมบนโต๊ะ

“คุณหนูซา มาพบผมที่ห้องหน่อย”

ธรรมชาติทำหน้าเหมือนคนจะร้องไห้ ก่อนจะตอบกลับไป

“ค่ะ”

จากนั้นหล่อนก็หันไปพูดละล่ำละลักอย่างร้อร้นกับภรรยา “พี่เกิด ไหนบอกรอดตัวกันหมดไป”

“อย่าคิดมาก บอสอาจจะเรียกเข้าไปคุยเรื่องงานเฉยๆ ก็ได้”
 ภรรยาพยายามปลอบ แต่ไม่อาจซ่อนสีหน้าเสียได้

ธรรมชาติยกหน้าน้อยๆ สีหน้าเหี้ยๆ ของหล่อนฟ้องความรู้สึกในตอนนี้ได้ดี ขณะเดินตรงไปยังห้องทำงานของกรรมการผู้จัดการบริษัท หล่อนเดินสวนกับพริมาที่เพิ่งเดินออกมาจากห้องรับรองลูกค้าพอดี

“หนูซา ทำไมทำหน้าแบบนั้นล่ะ เป็นอะไรหรือเปล่า หรือยังแสบก็ไม่หาย” พริมาทักอย่างเป็นห่วง

สาวน้อยนัยน์ตากลมส่ายหน้า “ไม่ใช่หรอกค่ะพี่พริมา บอสเรียกหนูซาเข้าไปพบในห้อง ไม่รู้จะไล่หนูซาออกหรือเปล่า”

ประสบการณ์อันเลวร้ายในอดีตที่ถูกไล่ออกจากบริษัทเก่าถึงสามแห่งยังฝังใจไม่หาย หล่อนทำงานแต่ละที่ไม่ถึงปีก็ต้องโดนเชิญออกด้วยข้อหาเดียวกันหมด นั่นคือสร้างความเสียหายร้ายแรงให้แก่ทรัพย์สินและบุคลากรในบริษัท

อย่างบริษัทสุดท้ายที่ไล่หล่อนออก เป็นบริษัทออร์แกนิกส์ ถึงกับติดป้ายประกาศขนาดเอสี่ มีรูปถ่ายหน้าตรงของหล่อนเต็มหน้ากระดาษตรงหน้าประตูของบริษัท พร้อมข้อความด้านล่างรูปถ่ายว่า...

ห้าม น.ส. ธรรมชาติ หงส์พริมา เข้ามาในบริษัทโดยไม่ได้รับอนุญาต

และใครที่ไม่ปฏิบัติตามคำสั่งจะต้องรับผิดชอบกับความเสียหายใดๆ ที่เกิดขึ้นโดย น.ส. ھرรราชา... จึงเรียนมาเพื่อทราบโดยทั่วกัน

ลงชื่อ นายประเทือง ชำน้อย
ผู้จัดการฝ่ายบุคคล

บริษัทนั้นก็โหดเกินเหตุ ตอนนั้นหล่อนทำงานผิดพลาดนิดหน่อยก็แค่นั้น... ทำกาแพพหกรตศีรชะเหม่งๆ ของลูกค้าวิโอฟิตคนหนึ่งที่เป็นญาติกับนักการเมืองดัง กับปิดประตูบังนิ้วเท้าเขอีกหน่อยเท่านั้นเอง ไม่เห็นต้องถึงกับไล่ออกเลย

“อย่าเพิ่งกังวลไปสิ การตีตนไปก่อนไข้จะทำให้เราทุกข์ชะเปล่าๆ ทำใจร่มๆ นะ” พริมาแนะนำ

“ค่ะ งั้นพี่พริมาช่วยเป่ากระหม่อมให้หน่อยนะคะ ยามคับขัน ขออะไรยี้ดเห็นยิวจิตใจน้อยเถอะคะ”

“โอเค พี่จัดให้” พริมาพูดจบก็ขยับปากขมุขมิมิบ ก่อนเขย่งปลายเท้าเพื่อเป่าลมตรงกลางศีรชะของเพื่อนรุ่นน้องอย่างรับมุก “โอมเพี้ยง”

“ขอบคุณคะพี่พริมา” ھرรราชาบอกอย่างซาบซึ้งใจ ก่อนจะเดินตรงไปที่ห้องของกรรมการผู้จัดการ โดยมีพริมามองตามไปอย่างเห็นอกเห็นใจ

พอเดินผ่านโต๊ะของวาราลิที่ตั้งอยู่หน้าห้องของกิม เจ็ใหญ่ของห้องๆ ก็เงยหน้าจากจอคอมพิวเตอร์เพื่อส่งยิ้มเป็นกำลังใจมาให้

ทันทีที่หญิงสาวร่างกะทัดรัด ผสมสันประบำหยิกเป็นลอนน้อยๆ ยืนประสานมือ ก้มหน้าจุดอยู่ตรงหน้ากรรมการผู้จัดการของคิวปิดฮัต กิมก็เอ่ยเสียงชิงชังว่า

“ผมเรียกคุณตั้งนาน ทำไมถึงเพิ่งเข้ามา คุณก็น่าจะรู้นะว่า ผมไม่ชอบคนทำงานเชิงซ้า”

“ค่ะ เอ่อ...คือ หนูษา...ให้พี่พริมาเป่า เอ๊ย! คือ...พอดีสายเข้ามาพอดินะคะ” ھرรราชาแก้ตัวเสียงตะกุกตะกัก

นัยน์ตาคมแกมดูจ้องมองมาอย่างจับผิดและไม่สบอารมณ์นัก จนแข็งขาของھرรราชาอ่อนเปลี้ยพลีแรงทันที

วินาทีนั้นพระราชายังกว่ามั่นใจว่าจะไม่มีทางยอมเป็นคนสุดท้ายที่หาแฟนไม่ทันก่อนวันวาเลนไทน์แน่นอน แล้วก็ช่างปะไรเรื่องคำสาปแช่งนั้น เพราะคงมีแต่เพื่อนเกย์ที่พอจะช่วยให้หล่อนรอดพ้นจากสถานการณ์น่าสะพรึงกลัวนี้ได้

“โอเค งั้นมาเข้าเรื่องกัน คุณเห็นนี่หรือยัง” หน้าคอมลันเครื่องเคียดขึ้นอย่างเห็นได้ชัด เมื่อเขาหยิบหนังสือพิมพ์ฉบับหนึ่งมาวางบนโต๊ะตรงหน้า

พระราชาน้ำไหล มองหนังสือพิมพ์สลับกับมองหน้าภีมด้วยความกังวล “เห็นอะไรหรือคะบอล”

ภีมถอนหายใจดังพรีด “ถ้าคุณตาไม่ถั่ว ก็คงจะเห็นว่านั่นรูปอะไร”

ลูกน้องสาวเอ๋อมมือไปหยิบหนังสือพิมพ์ฉบับนั้นขึ้นมาดูใกล้ๆ เห็นภาพกลุ่มหนุ่มสาวในงานปาร์ตี้ที่จำได้แม่นยำว่าเป็นงานปาร์ตี้คนโสดของบริษัทคิวปิดฮัตที่จัดขึ้นในโรงแรมริมทะเลทางใต้เมื่อสองสัปดาห์ก่อน และยังเห็นใบหน้าลูกค้าหนุ่มหล่อสำอางคนหนึ่งชัดเจน ที่สำคัญข้างตัวของหนุ่มหล่อมียายแองจี้ ลูกค้าจอมป่วนของคิวปิดฮัตที่เป็นคอลัมน์นิสต์เจ้าของคอลัมน์ ‘ฟลายไฮวิทแองเจิล’ ในนิตยสารฟิงก์เลดี้ กำลังบิดกายย้วยไปมาราวกับลมกระโชกอุ่นขอส่วนบุญ

หล่อนขมวดคิ้วมุ่น สงสัยว่าภาพดังกล่าวหลุดไปอยู่บนหน้าหนังสือพิมพ์ได้อย่างไร ปกติแล้วกฎเหล็กข้อหนึ่งของบริษัทคือการระมัดระวังอย่างมากในการเปิดเผยข้อมูลหรือภาพของลูกค้าที่มาใช้บริการ

“ภาพข่าวหลุดไปได้ยังไงคะเนี่ย” หล่อนถามอย่างงงงัน

“คุณยังมีหน้ามาถามผมอีกหรือว่าหลุดได้อย่างไร ก็มีนักข่าวคนหนึ่งแฝงตัวเข้ามาในงานนะสิ”

“เป็นไปได้อย่างไรคะ ในงานปาร์ตี้ของเรามีแต่สมาชิกของคิวปิดฮัตนะคะ”

“ก็เพราะความสะเพร่าของคุณไง คุณไม่ได้ตรวจเช็คหรือไงว่าจำนวนสมาชิกที่เข้าร่วมงานปาร์ตี้คนโสดคราวนี้ไม่ได้มีแค่ห้าสิบคน แต่มีห้าสิบเอ็ดคน!”

พระราชาน้ำอดสี ในฐานะที่หล่อนมีหน้าที่ตรวจสอบบัตรผ่านเข้า

ร่วมงาน จึงถือเป็นความรับผิดชอบของหล่อนโดยตรง

“แต่หนูเขาก็ตรวจเช็คบัตรอย่างละเอียดแล้วนะคะ” หรรษาแก้ตัวเสียงอูบอิบ

บอสใหญ่ถอนหายใจดังพรีด “ถ้าคุณตรวจสอบบัตรละเอียดกว่านี้คงไม่ปล่อยให้พนักงานคนนั้นใช้บัตรปลอมผ่านเข้ามาในงานได้หรอก ทั้งที่บัตรนั้นสีเพี้ยนก็ไปจากบัตรจริงจนคนแก่ตาฝ้าฟางก็ยังไม่ออก แถมกระดาษที่ใช้ทำบัตรปลอมก็บางกว่าบัตรจริงอย่างเห็นได้ชัด”

“เอ่อ...คือ วันนั้นในงานมันมืดนะคะ หนูเขาก็เลยเห็นสีบัตรไม่ชัด แถมวันนั้นเมื่อทำหนูซาซาๆ ยังไงก็ไม่รู้ ความสามารถในการวัดความหนาของบัตรเลยบกพร่องไปนะคะ”

“เลิกเถื่อน้ำขุ่นๆ ได้แล้วคุณหนูษา!” คนพูดตวาดอย่างเหลืออดจนอีกฝ่ายสะดุ้ง “คุณควรพิจารณาตัวเองได้แล้วนะ ก่อนที่ผมจะเหลืออดไปมากกว่านี้”

ใบหน้าของคนถูกตำหนิซีดเผือดกว่าเดิม รีบกล่าวขอโทษอย่างลนลาน “นะ...หนูษาขอโทษค่ะ คราวหลังรับรองว่าหนูษาจะระมัดระวังให้มากกว่านี้ค่ะบอส”

กิมเหม้มปาก สีหน้าเครียดเขม็งขึ้นอีก เห็นย่ำความตึงเครียดของบรรยากาศ ก่อนจะตอบกลับว่า “คุณนี่ก็ว่าขอโทษแล้วก็จบง่ายๆ หรือไม่รู้ไหมคราวนี้คุณทำเรื่องใหญ่แค่ไหน”

“บอส จะ...จะ...ไล่หนูษาออกหรือคะ” หรรษาใจหล่นไปอยู่ที่ตาตุ่มเมื่อคิดถึงชะตากรรมที่อาจกำลังรออยู่เบื้องหน้า ถ้าหล่อนถูกไล่ออกเป็นครั้งที่สี่ ประวัติการทำงานคงต่างพริ้ว เน่าเฟะ ไม่แพ้นิ่งล่ายองเนาๆ

หรรษาคิดเปรียบเทียบกับตัวเองกับตัวละครเอกในนิยายเรื่องทองเนื้อเก้าของคุณโบตัน นิยายยุคแรกๆ เพียงไม่กี่เล่มที่เคยอ่าน ก่อนจะใจแตกเอ๊ย! ผันตัวมาเป็นนักอ่านแนวโรมานซ์เต็มตัว

“ใช่! ถ้าเกิด ทิม พิษยธร ฟ้องบริษัทคิวิปิดัฒ์ของผมเมื่อไรละก็ผมไม่ใช่แค่จะไล่คุณออกนะ ผมจะฉีกเนื้อคุณเป็นชิ้นๆ แน่” กิมเขินเขี้ยวเคี้ยวฟันมากขึ้นทุกที

คนถูกขู่หน้าซีดเผือดขึ้นอีก “นะ...หนูจะไม่เข้าใจ...ใครจะฟ้องบริษัทของบอสคะ”

“อย่าบอกนะว่าคุณไม่รู้จ้ก ทิม พิษยธร” ความเอือมระอาฉายชัดบนใบหน้าคมสัน

หรรษาสายหน้าซำๆ ยิ้มเจื่อนๆ อีกครั้ง

กิมพิงพนักเก้าอี้ หลับตาลงซำๆ สูดลมหายใจลึกๆ ครั้งแล้วครั้งเล่าราวกับกำลังสงบสติอารมณ์ ก่อนจะลืมตาขึ้นอีกครั้ง “ถ้าอย่างนั้นผมจะบอกให้เอาบุญ เขาเป็นประธานบริษัทในเครือพิษยธร ซึ่งมีกิจการทั้งห้างสรรพสินค้า โรงแรม และรีสอร์ททั่วประเทศ”

“เขาดูรวยมากเลยนะคะ” หรรษาพยายามฝืนยิ้มเอาใจเจ้านายจอมโหด แต่ดูเหมือนจะไม่ได้ช่วยให้อะไรดีขึ้น กิมยังคงหน้าบูดบึ้งถมึงทึงเช่นเดิม

“เมื่อปีที่แล้วเขาติดอันดับหนึ่งในห้าสิบคนรวยที่สุดของนิตยสารฮั่งกงไทม์”

“แล้วเขาจะฟ้องบริษัทบอสทำไมหรือคะ” สุดท้ายหรรษาก็ยังไม่เข้าใจประเด็นของเรื่องอยู่ดี

“ถ้าคุณอยากเข้าใจเรื่องทั้งหมด ก็อ่านข่าวเนื้อในซะ”

หรรษาพยักหน้า หยิบหนังสือพิมพ์ขึ้นมาเปิดอ่านข่าวด้านในที่ยาวถึงสามคอลัมน์อย่างตั้งอกตั้งใจ พร้อมกับนัยน์ตาเบิกกว้างและปากอ้าหวอขยายขึ้นเรื่อยๆ แข็งขาก็พร้อมจะหลุดลงทุกที

‘ภาพหลุดอัปยศของตระกูลดัง เมื่อ ธรณ์ พิษยธร เข้าร่วมปาร์ตี้คนโสดของเว็บไซต์ดัง เป็นเหตุให้พี่ชาย หรือ ทิม พิษยธร ไม่พอใจประกาศพร้อมดำเนินการฟ้องร้องบริษัทดังกล่าว...’

๒

ฉันพร้อมจะฝ่าฟัน และกุ่มเทกทุกอย่างเพียงเพื่อได้พบหน้าคุณ

ปัญหาเรื่องการหาคนรักให้ได้ก่อนวาลเลนไทน์ปีหน้าเหมือนจะเล็กจิ๋วไปเลยเมื่อเทียบกับปัญหาที่หรรษากำลังเผชิญอยู่ในขณะนี้ เพราะมันเดิมพันด้วยอาชีพการงานของหล่อน

‘ถ้าคุณเปลี่ยนใจคุณทิมเรื่องฟ้องบริษัทผมไม่ได้ ก็เตรียมเปลี่ยนงานได้เลย!’

เสียงขู่อุดันของภีมยังดังก้องในโสตประสาท หรรษาบ่นหน้ากังวลขณะนั่งอยู่ในรถไฟใต้ดินเพื่อตรงไปยังสถานีสุขุมวิท ซึ่งเป็นสถานที่ตั้งบริษัทของ ทิม พิษยธร

เมื่อวานหลังจากหรรษาเพียรพยายามโทรศัพท์ติดต่อทิมตลอดทั้งวัน ในที่สุดหล่อนก็ได้คุยกับเขา แต่ทันทีที่เธอทราบข่าวหล่อนติดต่อบริษัททิมพิชิต ทิมก็แสดงความไม่พอใจผ่านน้ำเสียงทันที จนหล่อนใจฝ่อแล้วฝ่ออีก พยายามอธิบายถึงความผิดพลาดที่เกิดขึ้นได้ไม่ถึงสิบวินาที ทิมก็พูดแทรกเสียงขุ่นขึ้นมา

‘ถ้าจะคุยเรื่องนี้ให้ติดต่อผ่านทนายความของผม แล้วขออย่าว่างานนี้ ผมฟ้องพวกคุณนะ’

จากนั้นเขาก็วางสายแบบไม่บอกไม่กล่าว และไม่ว่าหล่อนจะลงโทษ. ไปอีกก็ครั้ง เลขาธุการของเขาก็ไม่ยอมโอนสายไปให้ประธานบริษัทในเครือพิชชธรอีก

ด้วยเหตุนี้ ตลอดช่วงเช้าของวันนี้ ตอนอยู่ที่บริษัท ใจคอหล่อนเลยไม่อยู่กับเนื้อกับตัวเลยแม้แต่น้อย เพราะหนักใจกับเรื่องของทีม แม้แต่ตอนวราลีแจกลัญญ์ญากำจัดความโศกฉบับสำเนาให้สาว ๆ คนละเป็นปึก เพื่อใครลืมหูลืออีกทั้ง ก็ยังมีเหลืออีกเพียบ และแจ้งว่าลัญญ์ญ์ฉบับจริงถูกใส่กรอบเก็บไว้เป็นอย่างดีในตู้เซฟธนาคาร หล่อนก็ใจลอย จนเพื่อน ๆ นี้กว่าหล่อนเครียดจัดเรื่องการหาแฟนให้ได้ก่อนวันวาเลนไทน์ปีหน้า

เมื่อเช้าแพรวพราวเลยถามแถมหยอกขึ้นว่า ‘หนูษาทำหน้าอย่างกับลูกอ๊อดคลอดก่อนกำหนดอย่างนั้นแหละ กลัวเรื่องหาแฟนไม่ทันวาเลนไทน์ปีหน้าหรือไง จริงๆ ไม่ต้องห่วงหรอก ยังมีเจ็ลีสามลิปสติกอ๊อปอยู่ทั้งคน’ ท้ายประโยคแพรวพราวป้องปากและลดเสียงเบาลง

แต่วราลีก็ยังอุตสาห์ได้ยिनรวกับมีหุทิพย์ เลยกระเซ้ากลับ ‘แหม เจ็ลีสามลิปสติกอ๊อปแต่คับปีนะเว้ยจะบอกให้’

หล่อนเห็นเพื่อนร่วมงานส่งเสียงแซววราลีกันยกใหญ่ เว้นก็แต่มีลินที่ลอบทำหน้าที่ตมหน้อยๆ คาดว่านั่นคงเป็นเพราะเธอมีปัญหานักกอกหนักใจกับการเป็นสาวคัปเอของตัวเอง รวมทั้งการเกดที่เจียบชริมกว่าทุกครั้ง

‘หนูษาคลุ้มเรื่องภาพข่าวนั้นใช่ไหม’ การเกดถาม หล่อนจึงพยักหน้า

‘ภาพข่าวอะไร’ นันทิสถามขึ้นบ้าง

‘ก็ภาพยายแองจี้ตัวแสบร้อนสะโปกอวดลูกชายตระกูลพิชชธรนะสิ เต็มๆ หน้าเลย คราวนี้หนูษาเลยโดนฮิตเลอร์จัดเต็ม’ การเกดอธิบายต่อ

‘จัดเต็มยังงั’ มีลินถามอย่างสนใจ

‘ก็...ทีม พิชชธร จะฟ้องบริษัทเรานะสิ บอสเลยเต้นเป็นไส้เดือน โดนขี้เถ้าอยู่เนี่ย แล้วก็สั่งให้หนูษาไปทำให้ทีมเปลี่ยนใจเรื่องฟ้องร้องบริษัทเราให้ได้ ไม่งั้นโดนไล่ออกแน่ มันแฟร์ที่เหนที่หนูษาต้องรับผิดชอบ

คนเดียวแบบนี้ หนูษาเป็นผู้ช่วยของเกด เกดก็ต้องรับผิดชอบเรื่องนี้ด้วย แต่บอกลับบอกว่าหนูษาต้องจัดการเรื่องนี้ด้วยตัวเอง'

'ก็มันเป็นความรับผิดชอบของหนูษาจริงๆ นี่ที่เกด หนูษามีหน้าที่ตรวจบัตรผ่านเข้างาน ไม่ใช่ที่เกดนะ' ธรรมดาตอบออกไปตามความเป็นจริง ขณะเดียวกันก็รู้สึกซาบซึ้งใจในความมีน้ำใจและห่วงใยของการะเกด

'ที่แท้ก็เรื่องแยแงจี้ นางมารร้ายประจำบริษัทเรานี่เอง เมื่อไรยายปลวกนั้นจะไปให้พ้นจากบริษัทเราไม่รู้ ใช้บริการมาตั้งนานแล้ว หากู้ก็ไม่ได้ซักที เรื่องมากก็เท่านั้น ขนาดที่พริมยังจนปัญญาจะซ่อมบุคลิกของคุณเธอ หอมเองก็แทบขอยอมแพ้เหมือนกัน ไม่รู้จะสอนแต่งหน้าให้ยายแยจี้ทำไหนดี หน้าตาประมาณนี้ แต่บังคับหอมให้แต่งหน้าให้เหมือนแอฟ ทักษอร เลยส่งต่อไปให้พรารด์แทนดีกว่า' หอมหมีนลี่ ฎฐ์ดำเนินการแต่งหน้าที่มีหน้าที่แนะนำเรื่องการแต่งหน้าให้ลูกค้าบ่นยาว

'พรารด์ก็อยากขอขายเหมือนกัน คนอะไรอยากจะได้คู่เด็ดระดับลูกค้าพีรเมียม ความคิดตื่นเขินที่สุด' แพรวพรารด์ผู้มีหน้าที่ดูแลลูกค้ากลุ่ม Average หรือพูดง่าย ๆ คือกลุ่มอ๊กลี้ซี้เหร่ เสริมขึ้นมาบ้าง

แยจี้ เจ้าของคอลัมน์ 'ฟลายไฮวิทแองเจิล' ในนิตยสารฟิงก์เลดี้ คือลูกค้ามาราธอนของคิวปิดฮัตที่ใช้บริการมายาวนานกว่าลูกค้าคนอื่นๆ แต่ไม่มีหนุ่มใดยอมตกลงปลงใจคบหากับแม่สาวหุ่นอวบขาว ตาหยีไบหน้าห้าเหลี่ยม มีเอกลักษณ์คือชนตาปลอมยาวหนึ่งนิ้วล็กก็

เธอมักเป็นหัวข้อถกเถียงในวาระการประชุมแต่ละสัปดาห์เสมอ บ่อยครั้งที่สาว ๆ กามเทพเสนอว่า แยจี้คือกรณีที่เกิดเนี่ยวยยา แต่ก็มีผู้คัดค้านการทำงานว่า ตามใจลูกค้าทุกเรื่อง ขออย่า! ทุกเรื่องจริงๆ ก็แยงขึ้นได้ทุกครั้งว่า ไม่มีอะไรที่คิวปิดฮัตจะทำให้ลูกค้าไม่ได้

ทุกคนในที่นั่งนั้นมองมาทางหล่อนด้วยความเห็นอกเห็นใจ แล้ววราลีก็พูดให้กำลังใจพร้อมชูกำปั้นขึ้น

'ไฟติงนะหนูษา'...

ธรรมดาถอนหายใจเบาๆ เมื่อรถไฟใต้ดินใกล้ถึงจุดหมาย หล่อนไม่แน่ใจว่า ทิมจะยอมให้โอกาสหล่อนได้อธิบายและขอให้เขาให้อภัยกับ

ความผิดพลาดที่เกิดขึ้นจากหล่อนแต่เพียงผู้เดียวหรือไม่ แต่งานนี้หล่อนคงไม่มีทางเลือก ถ้าต้องถูกไล่ออกอีกเป็นครั้งที่สี่คงไม่มีบริษัทไหนรับหล่อนเข้าทำงานแน่ๆ

ข่าวฮือฮาที่เกิดขึ้นทำให้รู้ว่าสื่อขุดคุ้ยความลับเก่งมาก เพราะไม่ใช่แค่ข่าวเรื่อง ธรณ์ พิษยธร เท่านั้นที่หลุดรอดออกไป แต่ข่าวเรื่อง ทิม พิษยธร เป็นหนึ่งในลูกค้าของคิวปิดฮัตก็แผ่หลายอยู่บนหน้าหนังสือพิมพ์ด้วยเช่นกัน

ข่าวดังกล่าวสร้างความเสื่อมเสียให้แก่ตระกูลพิษยธร หลายสื่อลงข่าวในทำนองว่า สองพี่น้องตระกูลดังจนปัญญาจะหาแฟน ต้องพึ่งพาเว็บไซต์จัดหาคู่ ยิ่งตัวน้องชาย...ภาพคู่กับแองจี้ที่กำลังร่อนซ้ายโยกขวา กลายเป็นทอล์กออฟเดอะทาวน์ ชาวบ้านเมาท์กันมันตั้งแต่หัวซอยยันท้ายซอยว่าคุณชายเล็กสุดเนี่ยบมีรสนิยมนสุดเพี้ยน

ส่วนตัวพี่ชายถึงไม่ได้มีภาพปรากฏ แต่ข่าวเล็ดลอดเรื่องที่เขาเป็นลูกค้าของบริษัทคิวปิดฮัตก็ส่งผลกระทบต่อชื่อเสียงและภาพลักษณ์ของเขาโดยตรง ไหนจะผู้สื่อข่าวที่รุ่มกันติดต่อเขาเพื่อสัมภาษณ์ถึงข้อเท็จจริงที่เกิดขึ้น

บรรดานักภาพออกเลย่วชีวิตช่วงนี้ของทิมุ่นวายประมาณไหน หล่อนจึงไม่แปลกใจที่ชายหนุ่มโกรธจัดแบบนี้

หลังออกจากรถไฟใต้ดินเพียงไม่นาน บรรษาก็มายืนอยู่หน้าอาคารสูงตระหง่านหลายสิบชั้นที่ตั้งแยกออกจากอาคารห้างสรรพสินค้า และโรงแรมในเครือพิษยธร หล่อนใจคอไม่ค่อยดีนัก คล้ายกับเป็นนางสังฆรณ์ว่าสิ่งที่รอคอยอยู่เบื้องหน้าคงไม่ใช่เรื่องง่าย และคงต้องอาศัยความอดทนกับถือเก้าอี้ที่นั่นที่นั่นที่ผ่านไป

“คุณติดต่อไว้ล่วงหน้าหรือเปล่าคะ” โอเปอเรเตอร์ตรงเคาน์เตอร์ด้านล่างถามขึ้น เมื่อหล่อนขอพบเจ้าของบริษัท

“เปล่าค่ะ” บรรษาทอบลางยิ้มเจื่อนๆ เมื่อโอเปอเรเตอร์สาวสวยแต่งหน้าเข้มคล้ายกับหอมหมื่นลี้ รูปร่างสูงเพียวราวกับนางแบบ จ้องมองหล่อนด้วยสายตาแปลกๆ ตั้งแต่ศีรษะจรดปลายเท้า ทำเอาความมั่นใจ

ของหล่อนลดน้อยถอยลงทันที

ความจริงแล้วก็ไม่แปลกที่อีกฝ่ายจ้องมองมาแบบนั้น เพราะคงไม่บ่อยนักที่จะมีพนักงานสาวกะโปโลสักคนมาขอพบประธานบริษัทในเครือพิชชธร

หลังจากโอเปอเรเตอร์สาวสนทนาทางโทรศัพท์ที่อยู่เกือบหนึ่งนาทีกี่แจ้งกลับมาว่า “ขอโทษนะคะ ท่านประธานติดประชุมค่ะ คุณควรจะนัดท่านไว้ล่วงหน้าจะดีกว่านะคะ”

หรรษามีสีหน้าลำบากใจ แต่ไม่ยอมถอยง่ายๆ อธิบายอย่างร้อร่น “คือ ฉันโทร. มานัดแล้ว แต่...อืม เอาเป็นว่า รบกวนคุณช่วยแจ้งท่านหน่อยได้ไหมคะว่าฉันมาจากบริษัทคิวปิดฮัต จะมาขออธิบายถึงความผิดพลาดที่เกิดขึ้น”

“ค่ะ ดิฉันทราบ แต่คุณต้องนัดล่วงหน้าก่อนนะคะ”

“ช่วยฉันสักครั้งได้ไหมคะ คือ ฉันไม่สามารถติดต่อกับท่านได้จริงๆ ค่ะ ขอฉันพบท่านหน่อยได้ไหมคะ” หรรษาอ้อนวอน ช่มความอายทั้งหมดไว้ ตอนนี้นี่สิ่งสำคัญที่สุดคือการพบ ทิม พิชชธร ให้ได้

โอเปอเรเตอร์ป้อนหน้าเอือมระอาอย่างไม่ปิดบัง “ขอโทษนะคะ ถ้าคุณจะพบท่าน คุณต้องนัดล่วงหน้าค่ะ”

“แต่...”

“ขอโทษนะคะ ถ้าคุณยังไม่เข้าใจในสิ่งที่ดิฉันพูด ดิฉันอาจต้องเรียก รปภ. มาเชิญคุณออกไป” สาวสวยขู่เสียงเข้ม

หรรษาดกใจกับประโยคสุดท้าย บ่นขมุบขมิบและยอมถอยออกมาจากเคาน์เตอร์ แต่ยังไม่ยอมออกจากอาคาร เหลียวซ้ายแลขวาเพื่อหาเก้าอี้นั่งรอ แต่ไม่พบ เลยไปนั่งที่ขอบหินอ่อนสีขาวที่กั้นสูงขึ้นมาจากพื้นเกือบสองฟุต เพื่อจัดเป็นพื้นที่สำหรับปลูกต้นไม้ในตึก

แม้โอเปอเรเตอร์สาวจะจ้องมองมาหลายครั้งด้วยความไม่พอใจ แต่หรรษาไม่สนใจ หล่อนไม่ได้ทำอะไรผิดหรือล้ำเส้นเสียหน่อย ก็แค่ขอนั่งรอเท่านั้นเอง

ในเมื่อเข้าพบทิมไม่ได้ หล่อนก็จะขอนั่งรออยู่ตรงนี้ เพราะมันใจว่า

เขาจะต้องเดินผ่านชั้นล่างของอาคารบ้าง

หล่อนไม่เคยรู้จัก ทิม พิษยธร มาก่อน ดังนั้นจึงค้นหารูปเขาจาก อินเทอร์เน็ตในมือถือ พบว่าการจะหารูปเขานั้นยากสักหน่อย เหมือนจะ โลว์โพรไฟล์ทีเดียว แต่หล่อนก็ยังอุตส่าห์หาเจออยู่ภาพหนึ่ง ทว่าเป็นภาพ ที่เล็กมากจนไม่อาจเห็นใบหน้าได้ชัดเจน ต่างจาก ธรณ์ พิษยธร น้องชาย ของเขา ที่ค้นหารูปจากอินเทอร์เน็ตได้ไม่ยากนัก

ธรณ์ พิษยธร เป็นหนุ่มวัยยี่สิบหกปี ใบหน้าหล่อเหลาแบบหนุ่ม ลำอ้าง เคยเป็นนายแบบกิตติมศักดิ์ให้งานการกุศลอยู่หลายครั้ง ส่วนทิม นั้นหล่อนไม่แน่ใจว่าเขาอายุเท่าไร อาจจะมีมากกว่าน้องชายหลายปีกระมัง

ฟังจากนำเสียงทางโทรศัพท์เมื่อช่วงเช้าแล้ว หล่อนนึกภาพหน้าตา หล่อเหลาเฉกเช่นน้องชายของเขาไม่ออกเลย นึกได้แต่ภาพยักษ์กำลังแยก เขี้ยว รุกฆูบานออก มีควันพุ่งออกมาเพราะความโมโห

หรรษาอดเปรียบเทียบ ทิม พิษยธร กับเจ้านายตัวเองไม่ได้ ท่าจะ ร้ายกาจพอกัน หล่อนจะขอเป็นลูกจ้างตลอดไป ไม่ขอเป็นเจ้าของธุรกิจ ใดๆ ทั้งสิ้น เพราะคงได้แก่ก่อนวัย ดูอย่างผู้ชายสองคนนี่สิ คงมีเรื่องให้ เครียดทุกวัน

หรรษาต้องร้องจ๊อกๆ ระหว่างนั่งรอ แต่ไม่กล้าแวปไปรับประทาน มื้อกลางวันที่เคยมาเกือบสองชั่วโมงแล้ว เพราะกลัวจะคลาดกับทิม เวลา ทุกวินาทีมีค่า เพราะมิให้เวลาหล่อนหนึ่งเดือนในการทำทุกวิถีทางเพื่อเข้า ถึงตัวทิม อธิบายทุกอย่างให้เขาเข้าใจและยอมทอนฟ้องบริษัทคิวปิดฮัต

วันนั้นทั้งวันไม่มีแว้วว่าหรรษาจะได้พบ ทิม พิษยธร แต่หล่อนก็ ไม่ย่อท้อ หนึ่งเดือนต่อจากนี้หล่อนอาจจะต้องนั่งเฝ้านอนเฝ้าอยู่ในอาคาร แห่งนี้จนกว่าจะได้พบเขา

หญิงสาวมานั่งรอในอาคารนี้ทุกวัน ยกเว้นวันเสาร์อาทิตย์ โดยไม่ สนใจสายตาคู่คนเคียงของโอเปอเรเตอร์หน้าเซตคนเดิม จนกระทั่งย่างเข้า วันที่สี่ของการมานั่งเฝ้า ตอนช่วงบ่ายแก่ๆ หล่อนก็เห็นใครคนหนึ่งออกมา จากลิฟต์ เขาอยู่ในชุดสูทสีเข้ม รูปร่างสูงใหญ่ทีเดียว และเมื่อเขาเดินผ่าน เคาน์เตอร์ โอเปอเรเตอร์คนนั้นก็พนมมือไหว้อย่างนอบน้อม

สัญญาตญาณบอกบรรณาว่า เขาน่าจะเป็นคนที่หล่อนกำลังรอ เขาดูหล่อเหลาและหนุ่มแน่นกว่าที่หล่อนจินตนาการไว้ หล่อนเลยนึกแปลกใจว่าดีกรีความหล่อขนาดนี้ต้องอาศัยบริการของบริษัทจัดหาคู่ด้วยอย่างนั้นหรือ

แต่จะว่าไปก็คงไม่แปลก บริษัทคิวปิดฮัตมีลูกค้ำระดับพรีเมียม เยอะแยะ มีทั้งนักบิน คัลยแพทย์ ทายาทตระกูลต่างๆ อีกมากมาย คนเหล่านี้ไม่มีเวลาจะสรรหาคู่ที่เหมาะสมให้แก่ตัวเองได้ บริษัทจัดหาคู่จึงเป็นตัวช่วยที่ได้รับความนิยมในสมัยนี้

ระหว่างนั้นพนักงานชายคนหนึ่งเดินผ่านหน้าหล่อนพอดี หล่อนเลยถามเขาเพื่อความแน่ใจว่า ผู้ชายคนนั้นคือประธานบริษัทในเครือพิชชธรหรือเปล่า

เมื่อชายผู้นั้นตอบว่าใช่ บรรณาก็ไม่รอช้า วิ่งซอยเท้าตรงเข้าไปหา เป้าหมาย ไม่สนใจโอเปอเรเตอร์สาวที่ทำหน้าตื่นตกใจและแอบโบกมือห้ามไหวๆ นี่คือนาทีทองที่จะเข้าถึงตัวชายหนุ่ม ผันไปเถอะว่าหล่อนจะยอมทิ้งโอกาสงามๆ นี้ไป

“ขอโทษค่ะ คุณคือ ทิม พิชชธร ใช่ไหมคะ” หล่อนถามขึ้นทันทีเมื่อไปหยุดอยู่ตรงหน้าเขา

หนุ่มหล่อหน้านิว นัยน์ตาคมที่จ้องมองมาเจอความไม่พอใจชวนให้บรรณาใจแป้วเหมือนตออยู่ต่อหน้าเจ้าของบริษัทคิวปิดฮัตไม่มีผิด แต่หล่อนก็ฝืนทำใจดีสู้เสือ ฉีกยิ้มหวานๆ ทว่าน่าจะเป็นเหยเสียมากกว่า

“คุณเป็นใคร”

เสียงหัวทิ่มทรงพลังเจอความไม่สบอารมณ์คล้ายคลึงกับเสียงปลายสายตอสนทนากันเมื่อหลายวันก่อนไม่มีผิด

“ฉันบรรณาค่ะ พนักงานของคิวปิดฮัต คนที่โทร. หาคุณเมื่อวันก่อนคือว่า...”

“ผมบอกแล้วไงว่าให้คุยกับทนายความของผม แล้วผมก็ไม่มีทางเปลี่ยนใจแน่นอน” ทิมยื่นกรานเสียงแข็ง

“ตะ...แต่ ฉันอธิบายเรื่องนี้...ได้นะคะ...เรื่องมันเล็กนิดเดียว

จริงๆ...ไม่จำเป็นต้องถึง...นายหรือฟองร้องหอกคะ” พระราชาพยายามอธิบายเสียงตะกุกตะกักอย่างห้ามไม่ได้

ริมฝีปากหยักได้รูปมึนแน่น “คุณคิดว่าเรื่องที่เกิดขึ้นเล็กน้อยเดียว
งั้นหรือ”

พระราชาอยากเชกคะโหลกตัวเองหนักที่พูดอะไรไม่เข้าท่า

“อืม คือ...”

“ไม่ต้องพูดแล้ว” ชายหนุ่มพูดแทรกขึ้นพลางทำท่าเบี่ยงตัวจะเดินผล่อออกไป แต่หญิงสาวหน้ามิดได้ที เพราะนั่งรอมมาแล้วสี่วันเต็มๆ เลยเคลื่อนตัวไปตักหน้าเขาอย่างว่องไว

“รปภ. ทางนี้” เสียงของโอเปอเรเตอร์สาวดังขึ้นพร้อมกับเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยอีกสองคนกรูกันเข้ามาอย่างตื่นตื่นราวกับมีการจี้ชนาคารอย่างไรอย่างนั้น “ช่วยพาผู้หญิงคนนี้ออกไปนอกตึกด้วยนะ อืมขอโทษนะคะท่าน ดิฉันพยายามไล่เธอแล้ว แต่เธอไม่ยอมออกจากตึกคะ” ท้ายประโยคโอเปอเรเตอร์สาวหันไปรายงานกับทีมด้วยน้ำเสียงร้อร่น

“งั้นก็เลิกปฏิบัติหน้าที่บกพร่องซะที ผมไม่อยากหงุดหงิดไปมากกว่านี้” น้ำเสียงเพ็ดจกการแกมเอาแต่ใจของทีมช่างคล้ายคลึงกับฮิตเลอร์ประจำบริษัทคิวปิดฮัต

“คะท่าน” โอเปอเรเตอร์สาวพูดไม่ทันขาดคำ เจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยทั้งสองก็ตรงเข้าชนาบข้างหล่อน ส่วนทีมก็สืบเท้าตรงไปยังประตูเมื่อพระราชาทำท่าจะตามไป ก็โดนสองชายฉกรรจ์ล็อกแขนไว้คนละข้างหล่อนจึงพยายามสะบัดแขนให้หลุด

“ลากเธอออกไปนอกตึกเลย” โอเปอเรเตอร์สั่งเสียงเอาจริงเอจ้ง

พระราชามองคนที่กำลังจะออกไปนอกประตูกระจกอย่างร้อนใจ ถ้าพลาดโอกาสครั้งนี้ ไม่แน่ว่าจะมีโอกาสได้เข้าถึงตัวเขาอีกหรือไม่ หล่อนจึงตัดสินใจตะโกนก้องขึ้นว่า “คุณทีมคะ ฉันท้องง...”

สรรพสิ่งรอบกายเหมือนจะหยุดนิ่งจับปล้น ไม่ว่าจะเป็นโอเปอเรเตอร์เจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยทั้งสอง พนักงานอีกจำนวนหนึ่งที่กำลังทยอยออกจากตึกในช่วงเลิกงาน รวมทั้ง...ทีมที่ค่อยๆ หันกลับมาซ้ำๆ

แฉริงลีอำมหิตไปทั่วอาณาบริเวณจนทุกคนล้มพับได้

หรรษาใจเต้นโครมคราม หายใจติดๆ ชัดๆ วินาทีนี้หล่อนกลัวขึ้นมาจับจิต ถ้าเกิดเขาไม่โหด แล้วเดินอาดๆ เข้ามาตบหน้าหล่อนสักผัดละนี้หล่อนกำลังหาเรื่องใส่ตัวหนักกว่าเดิมหรือเปล่า เพราะสังเกตได้ว่า ทั้งโอเปอเรเตอร์และเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยทั้งสองหูฟังขนาดไหน ส่วนพนักงานโดยรอบก็จ้องใจเดินอย่างสโลว์โมชั่น ชนิดที่ว่าชาตินี้คงยากจะเดินถึงประตูทางออกง่ายๆ

พลันหรรษาก็ตัดสินใจตะโกนขึ้นมาอีกครั้ง แต่ไม่ก้องกังวานเท่าครั้งแรก แกรมปลายเสียงยังสั้นน้อยๆ เพื่อรักษาชะตาชีวิตที่ใกล้ขาด "...เสียย" จากนั้นก็ยิ้มเจื่อนๆ ขณะที่ทีมพนมหายใจดังพรีด ขบگرامแน่น ขึ้นนามาที่หล่อนราวกับต้องการจะบอกว่า 'ฝากไว้ก่อนนะยายตัวแสบ' ไมลี ยายตัวแสบคงดูน่ารักไป ต้องยายโรครจิตมากกว่า

เมื่อทีมก้าวผ่านประตูออกไป หญิงสาวหน้าตาสะสวยที่หรรษาจำได้ว่าเธอคือบรรณาธิการบริหารของนิตยสารฟิงก์เลดี้ ชื่อจริงคือสุคนธา ชื่อเล่นคือซินดี้ ซึ่งใครๆ ก็รู้ว่าเธอเป็นเพื่อนสนิทของยายแองจี้ตัวแสบ ก็ตรงเข้ามาคล้องแขนเขาอย่างสนิทสนม ทั้งสองสนทนาอะไรกันอยู่ครู่หนึ่ง ฝ่ายชายยังทำหน้าที่ตั้ง ขณะที่ฝ่ายหญิงปั่นหน้าจ๋อ แววดาที่ทอดมองไป ยังชายหนุ่มฟ่องชัดถึงความลุ่มหลงมัวเมา แต่เมื่อเธอปรายตามองมาทางหล่อนกลับฉายแววปฎิบัติ

จากนั้นประธานหนุ่มก็ก้าวขึ้นไปนั่งยังเบาะหลังของรถยนต์คันหรูติดฟิล์มทึบ โดยสาวสวยหุ่นนางเอกหนึ่ง...เอวี หน้าอกสุดลั่น เอวมด ริปก้าวตามขึ้นไปติดๆ ราวกับกลัวจะโดนทิ้ง จากนั้นคนขับรถก็ปิดประตูรถอ้อมไปนั่งประจำที่นั่งคนขับและขับรถออกไป

หรรษาสะบัดแขนหลุดจากการเกาะกุมที่คลายลงของสองเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยหน้าเทียบเกียร์มได้ในที่สุด หล่อนวิ่งซอยเท้ามายังด้านหน้าประตู ได้เห็นแค้ทำยรถคันหรูที่กำลังแล่นออกไป จึงได้แต่เฝ้ามองอย่างไม่รู้จะทำอย่างไร แกรมหม่นใส่พ้อหนุ่มหล่อมาดเก๊กที่มีสาวสวยตามติดหนีบอย่างกับตั้งเม ไม่รู้ว่าเพื่อนสนิทของยายแองจี้หลงเสน่ห์

มนุษย์พันธุ์โหดอย่างตานั่นลงได้อย่างไร ขนาดหล่อนเพิ่งเจอเขาครั้งแรก
ยังเสียวสยองไปถึงตับไตไส้พุงเลย

“ออกไปจากที่นี่ซะ แล้วอย่ามาอีก ไม่งั้นฉันเรียกตำรวจจับคุณแน่”
โอเปอเรเตอร์สาวเดินมาชู่ทิ้งท้าย โดยมีสองยามประกบหลังซ้ายขวา ก่อน
จะสะบัดหน้าพริต เดินกลับเข้าไปในอาคารอีกครั้ง

หรรษาลอบย่นจมูกใส่แม่สาวโอเปอเรเตอร์ และเดินผละจากไป
พร้อมกับครุ่นคิดแผนการที่จะเข้าถึงตัวทิมให้ได้

เช้าวันถัดมาหรรษาก็มาเผ้าทิมอีกครั้ง หล่อนอำพรางใบหน้าด้วย
การสวมแว่นกันแดดอันเบ้อเริ่ม ซึ่งหอมหมื่นลี้ให้ยืมมาเมื่อเช้านี้ แต่อันที่
จริงเป็นแว่นของวาราลีที่หอมหมื่นลี้แอบยัดไว้ตั้งแต่คืนที่พวกเขาไปเมาแ่อ
อยู่ที่บ้านวาราลี และยังไม่ยอมคืนจนถึงตอนนี้

หรรษาไม่กล้าเข้าไปในอาคาร หล่อนเลือกดักกรออยู่นอกตึกตรง
บริเวณทางรถเข้า แม้จะยืนรอจนเมื่อยขา แต่ก็สู้อดทน สายตาจดจ่อไป
ยังรถยนต์แต่ละคันที่ขับผ่านประตูทางเข้าอาคารมา จนกระทั่งรถยนต์คัน
หรูสีดำที่เผ้ารอก็มาถึง จึงรีบสาวเท้าเข้าไปด้านในตามหลังรถคันนั้นทันที
ก้มหน้างุดเพราะกลัวจะมีคนจำได้ และโล่งใจที่ไม่มียามคนไหนมาล็อกตัว

หล่อนเบี่ยงหน้าหลบทันที เมื่อแลเห็นบรรณาธิการบริหารของ
นิตยสารฟิงก์เลดีกำลังเดินเข้าไปในอาคารสำนักงานตรงหน้า นึกแปลกใจ
ว่าผู้หญิงคนนี้จะว่างงานจัด วันๆ ถึงได้มาตระเวนอยู่แถวนี้

ผ่านไปอีกสักพัก คิวโค้งเรียวกี๊ขมวดมุ่นเมื่อรถยนต์ของทิมไม่ได้
จอดหน้าอาคารสำนักงานพิชชธร แต่กลับแล่นไปยังอาคารห้างสรรพสินค้า
แทน หล่อนเลยซอຍเท้าวิ่งตามไปอย่างไม่รีรอ

หรรษาวิ่งตามมาถึงด้านหลังของอาคารห้างสรรพสินค้าที่เป็นส่วน
ของสำนักงานและคลังสินค้า ทวารรถคันนั้นก็หายไปแล้ว หล่อนก็เลยเดิน
วนไปมาเพื่อมองหาอยู่ครู่ใหญ่ๆ

“ขอโทษนะคะ มาติดต่อเช่าห้องเก็บสินค้าหรือเปล่าคะ” จู๊ๆ พนักงาน
คนหนึ่ง ในชุดฟอร์มของห้างสรรพสินค้าดังกล่าวก็ตรงเข้ามาถามอย่างยิ้มแย้ม

หล่อนหน้าเหลือชั่วขณะ “ห้องเก็บสินค้าอะไรหรือคะ”

“อ้าว คุณไม่ใช่เจ้าของร้านในห้างหรือคะ จึงต้องขอโทษด้วยนะคะ ที่นี้ไม่อนุญาตให้คนนอกเข้าค่ะ ยกเว้นเจ้าของร้านในห้างที่จะมาเช่าห้องเก็บสินค้าเท่านั้น”

หรรษาแงงงอยู่หลายวินาทีจึงพอตั้งสติได้ หล่อนตอบกลับไปทันทีว่า “อ้อ ใช่ค่ะ ฉันเป็นเจ้าของร้านเสื้อผ้าในห้างนี้ค่ะ เอ...ที่นี่มีบริการให้เช่าห้องเก็บสินค้าด้วยหรือคะ”

“ใช่ค่ะ เป็นบริการใหม่ล่าสุดของทางห้างสรรพสินค้าของเรา เพื่อแก้ปัญหาเรื่องร้านค้าไม่มีห้องเก็บสินค้าค่ะ ห้องเก็บสินค้าของเราชื่ออีโค สตอเรจ สเปซ ราคาย่อมเยา บริหารการใช้สอยพื้นที่ให้เกิดประโยชน์สูงสุดและปลอดภัย เพิ่งเปิดให้เช่าวันนี้เป็นวันแรก ผู้เช่าท่านแรกจะมีส่วนลดหนึ่งปีแรกสามสิบเปอร์เซ็นต์เลยนะค่ะ” พนักงานสาวโฆษณาอย่างฉะฉาน

“อืม แล้วอยู่ตรงไหนคะ ขอชมหน่อยได้ไหมคะ” หรรษาหวังว่าจะใช้โอกาสนี้เข้าไปในอาคารสำนักงาน

“อยู่ทางด้านนั้นค่ะ ตอนนี้ประธานของเราที่กำลังตรวจดูความเรียบร้อยของอีโค สตอเรจ สเปซ อยู่พอดีเลยคะ เชิญตามดิฉันมาเลยคะ”

“อืม คือฉันอยากเข้าห้องน้ำพอดิ ขอไปห้องน้ำก่อนได้ไหมคะ” แผนการบางอย่างผุดขึ้นในหัวของหรรษาทันที

“ได้ค่ะ ห้องน้ำทางนั้น ถ้าเสร็จธุระแล้วไปตามดิฉันได้ที่ห้องกระจกด้านนั้นนะค่ะ” พนักงานสาวซึ่งไปยังห้องกระจกที่อยู่ห่างออกไปเกือบสิบเมตร

“ได้ค่ะ ขอขอบคุณนะค่ะ” หรรษาขอบคุณเสียงหวาน ทำที่เป็นเดินตรงไปยังห้องน้ำ แต่พอพนักงานคนนั้นผลอ ก็โฉบไปอีกทางด้วยความว่องไว

บริเวณอีโค สตอเรจ สเปซ เป็นห้องเก็บสินค้าหลายสิบห้องและหลายขนาดตั้งเรียงกัน ทั้งหมดดูใหม่เอี่ยมอ่อง ทาด้วยสีขาว แต่นั่นไม่ใช่

สิ่งที่หรรษาสนใจ เสียงซุ่มแกมดูแสนคุ่นุ่นต่างหากที่หล่อนสนใจ

เมื่อหรรษาหันไปตามทิศทางของเสียง ก็เห็นชายหนุ่มในชุดสูทตัดเย็บอย่างดียืนอยู่หน้าห้องเก็บสินค้าห้องแรกสุดกับลูกน้องผู้ชายอีกคนสองคนกำลังคุยอะไรกันบางอย่าง

หรรษารีบหลบเข้าด้านข้างของห้องเก็บสินค้าอีกห้อง โผล่ศีรษะออกไปเพียงเสี้ยวเดียว เกี้ยวขวาวนกันแดดลงเล็กน้อยเพื่อส่องเป้าหมายชัดๆ

ทิม พิษยธร ยืนอยู่ตรงหน้าจริงๆ ด้วย...โอกาสอยู่ตรงหน้าหล่อนแล้ว

ระหว่างที่หรรษาคຸณคิดแผนการรุกประชิดตัวทิม ลูกน้องคนนั้นก็เดินผละออกไป ส่วนทิมก็เดินหายเข้าไปในห้องเก็บสินค้าห้องนั้น

เยส!

หรรษาดิ่งกำปั้นเข้าหาตัว แล้ววิ่งออกจากที่ซ่อนตรงไปยังห้องเก็บสินค้าเป้าหมายทันที

เมื่อหล่อนวิ่งมาถึงหน้าห้องเก็บสินค้าที่ค่อนข้างกว้างกว่าทุกห้องภายในมีกล่องสินค้าอะไรสักอย่างวางเรียงซ้อนกันเป็นชั้นเต็มห้อง ห้องไม่ได้เปิดไฟก็จริง แต่ก็ได้รับความสว่างจากแสงแดดด้านนอก หลังจากลั้งเลอยู่ครู่หนึ่ง หล่อนก็ก้าวเข้าไปในห้องนั้นช้าๆ สอดสายตามองหาคนชี้เก็กแสนดู แล้วก็พบทิมกำลังยืนส่องแผงกดรหัสอะไรสักอย่างที่ติดอยู่บนผนังด้านในสุดของห้อง

“คุณทิมคะ” หรรษาเรียกเขาอย่างสุภาพเมื่อเดินไปหยุดด้านหลังเขา หัวใจเต้นตึกตักด้วยความตื่นเต้น

ทิมหันมามองหล่อนช้าๆ จากนั้นก็หน้านัว ถามเสียงซุ่มว่า “คุณเป็นใคร เข้ามาในนี้ได้ยังไง ใครอนุญาต”

หรรษาเกือบจะทรุดลงพื้นเสียวเดียว นั้น แต่งานนี้เดิมพันสูงเกินไป หล่อนจำต้องละทิ้งความหวาดหวั่น และค่อยๆ ถอดแว่นกันแดดออกช้าๆ ด้วยมอดสุ่มเต็มที่

ชายหนุ่มหรีต่าน้อยๆ ก่อนจะโพล่งเสียงขุ่น “คุณนี่เอง ใครให้คุณ

เข้ามาในนี้ รู้ไหมว่าที่นี่ไม่อนุญาตให้คนนอกเข้ามา ออกไปซะ!”

“ฉันก็ไม่อยากผิ๊งกฎระเบียบหรอกค่ะ ฉัน...แค่อยากอธิบายอะไรง่ายๆให้คุณ...ท่านเข้าใจเท่านั้นเอง แต่ท่านไม่ยอมให้ฉันเข้าพบเลย ฉันขอเวลาแค่สิบนาทีเท่านั้นเอง ได้ไหมคะ” หญิงสาวอ้อนวอนอย่างสุดความสามารถ

นัยน์ตาคมของชายหนุ่มฉายชัดถึงความไม่สบอารมณ์ ใบหน้าฉายความระอา ก่อนจะตอบว่า “ผมบอกแล้วไงว่า ผมไม่เปลี่ยนใจเรื่องการฟ้องร้องแน่นอน บริษัทคุณต้องรับผิดชอบกับความผิดพลาดที่เกิดขึ้น จะได้เป็นบทเรียนสำหรับการทำงานครั้งต่อไป ของพวกคุณ เคลียร์แล้วใช่ไหม ออกไปจากที่นี่ได้แล้ว แล้วอย่ามาให้ผมเห็นหน้าอีก”

พอเขาพูดจบก็เดินสวบๆ ผ่านหรรษาออกไปอย่างไม่แยแส เย็นชา และมันตึง

ยามนี้หรรษาไม่ต่างจากคนจนตรอก ถ้าหล่อนยอมถอยก็อาจโดนมีมไล่ออก งานนี้จึงมีแต่ลุยอย่างเดียวเท่านั้น “ไม่ ฉันจะไม่ออกไปจากที่นี่ จนกว่าจะได้อธิบายเรื่องทั้งหมดให้ท่านฟัง”

ร่างสูงใหญ่ซังกะนั่ง...นั่งอย่างชวนให้เสียวสยอง ไม่ต่างจากการที่เขาแยกเขี้ยวใส่หรือแปลงร่างเป็นผีดิบดูดเลือดตามจินตนาการของหล่อนเลยทีเดียว

ทิมเหลียวกลับมามองหรรษาซ้าๆ ใบหน้าของเขายังคงหล่อเหลา เขาขู่หล่อนด้วยน้ำเสียงเย็นชาว่า “ออกไปซะ ก่อนที่ผมจะของขึ้นไปมากกว่านี้”

หรรษาอยากจะวิ่งเผ่นหนีใจจะขาด แต่ไม่ว่าหล่อนจะเผชิญหน้ากับมีมหรือทิมก็โหดร้ายพอกัน เพราะฉะนั้นหล่อนคงต้องสู้ยิบตา “ไม่ ฉันขอเวลาแค่ไม่นานเท่านั้นเองจริงๆ นะคะท่าน”

เขาทำเสียงไม่พอใจในลำคอ “คุณนี่ฟังภาษาคนไม่รู้เรื่องหรือไง อยากให้ผมลากคุณแล้วโยนออกไปนั้ใช้ไหม”

เท่านั้นเอง หรรษาก็ถอยร่นจนชิดผนังด้านหลัง สองมือยึดชั้นเหล็กติดผนังไว้แน่นราวกับต้องการประกาศย้ำว่า จะไม่ยอมออกจากห้องเก็บ

สินค้านี้ง่าย ๆ ก่อนจะตอบอุบอิบ “ท่านต่างหากที่ไม่ให้โอกาสคนอื่น”

“นี่คุณ!” ทิมเค้นเสียงลอดโทรศัพท์ สองมือเท้าสะโพก หน้าตาเหมือนคนพร้อมแยกเขี้ยว

หรรษาแก้มหน้าด้วยท่าทางจ้อยๆ ก็จริง แต่ในใจชักเริ่มไม่พอใจคนใจโทด ใจร้าย ใจดำ ขึ้นมาบ้างแล้ว หล่อนอุตุส่าห์อ่อนวอนขนาดนี้ เขายังเอาแต่ชูกับไล่

ปัง!

เสียงดังสนั่นจากประตูเหล็กของห้องเก็บสินค้ากระทบกับพื้นดังก้องขึ้นพร้อมกับความมืดมิดที่เข้ามาเยือนในฉับพลัน ตามด้วยเสียงสบถเบาๆ ของทิม

“ฉิบหาย!”

๓

ขอแค่มีคุณอยู่เคียงข้าง ฉันก็ไม่หวาดกลัวภัยอันตรายใดๆ

หรรษาตกใจกับเสียงก้องกังวานและความมืดที่เข้ามาเยือนห้อง เก็บสินค้านับปล้น แต่ก็พยายามตั้งสติ คิดในแง่ดีว่าอย่างน้อยก็ไม่ได้ อยู่คนเดียว ถึงจะต้องอยู่กับยักษ์หมูซึ่ก็เถอะ “กะ...เกิดอะไรขึ้นหรือคะ”

นอกจากชายหนุ่มจะไม่ตอบแล้ว เขายังถอนหายใจเบาๆ อย่าง ระออีกด้วย หญิงสาวจึงยื่นจมูกและแลบลิ้นใส่อีกฝ่ายอย่างไม่กลัวว่าเขา จะเห็น เพราะห้องมืดมาก

เสียงตื๊ดดังขึ้นพร้อมกับแสงจ้าจากหน้าจอโทรศัพท์มือถือในมือของ ทิม ช่วยให้ห้องไม่มืดสนิทอีกต่อไป

ขณะที่เขากำลังกดแป้นบนมือถือ หรรษาก็รู้สึกถึงอะไรบางอย่างที่ ไหลเลื้อยผ่านข้อเท้า จึงตกใจสุดขีด ร้องกรี๊ด พุ่งหนีตามสัญชาตญาณ จนไปชนคนตัวโตอย่างจัง โทรศัพท์มือถือก็กระเด็นจากมือเขา ห้องจึงกลับ มามืดสนิทอีกครั้ง

“เฮ้ย!” ทิมอุทาน ก่อนจะถามขึ้นอย่างหงุดหงิด “คุณเป็นบ๊วยอะไร ของคุณ”

“คะ...คือ...งู...มัน...เลื้อยผ่านขาฉันค่ะ” หรรษาเลือกจะไม่ถอยห่าง

จากเขา แม้จะหวั่นเกรงความดุของเขาก็ตาม แต่ตอนนี้ความคิดเรื่องงู
น่ากลัวมากกว่า

“ห้องนี้จะมิดูได้ไง บ้าหรือเปล่า แล้วมือถือผมกระเด็นไปไหนแล้วก็ไม่รู้ ห้องก็มีตแบบนี้จะหายังไงวะเนี่ย” ทิมบ่นอย่างหัวเสีย

หรรษาทำหน้าที่จ้อยในความมืด

“เอามือถือคุณมาสิ” เจ้าของเสียงหัวท่อมพูดเชิงสั่งอีกเช่นเคย จนหรรษาอดคิดประซัดในใจไม่ได้ว่า เขาคงชินกับการออกคำสั่งจนเสียนิสัย น่าจะโดนซัดใจเสียบ้าง จะได้รับรู้จักลดความถือดีลง

แต่คนที่กำลังคิดเช่นนั้นก็รีบหยิบมือถือออกมาจากกระเป๋าสะพายของตัวอย่างลนลาน กลัวจะไม่ทันใจยักษ์ใจร้อน

“นี่ค่ะ” หรรษายื่นอุปกรณ์สื่อสารดังกล่าวให้อีกฝ่าย

หลังจากเขารับไปเพียงไม่กี่วินาที ทิมก็พินลมหายใจดังพริต “เบตฯหมดนี่”

หรรษาบ่นหน้าไม่ถูก ก่อนจะตอบเสียงเจื่อน “มะ...เมื่อคืนฉันลืมชาร์จเบตฯ นะคะ”

“คุณคงเป็นคนที่ทำงานไร้ประสิทธิภาพจนเคยชิน” ประธานบริษัทในเครือพิชชธรแหวะน้ำเสียงเย็นชา

หรรษาอยากกระโดดถีบขาคุณใส่คนปากเสียที่สุด แต่ทำได้แค่แอบด่าปากขมุบขมิบแบบไร้เสียงว่า ‘งั้นคุณก็คงปากเสียจนเคยชิน’ เท่านั้น

“ช่วยผมหามือถือเดี๋ยวนี้เลย น่าจะตกอยู่แถวๆ นี้แหละ” ทิมสั่งเสียงเข้ม

หล่อนย่นจมูกอีกครั้ง ยังชนลูกกับความคิดเรื่องงูไม่หาย แต่ก็ไม่มีทางเลือก จำต้องคู้ตัวลงข้างๆ เขา คลำมือสะเปะสะปะเพื่อช่วยหามือถือ

จู่ๆ หรรษาก็โอเคັกๆ เหมือนหายใจไม่ออก กลืนควันจากไหนก็ไม่รู้ลอยมาปะทะจมูก “ควันมาจากไหนคะเนี่ย”

ทิมก็โอเช่นกัน “รับหามือถือให้เจอ ไม่งั้นหายใจไม่ออกตายอยู่ในนี่แน่”

หรรษาใจหายวาบ พยายามคลำมือไปตามพื้น แต่ควันเหมือนจะ

หนาแน่นขึ้น ธรรมชาติอันหนักขึ้นทุกที อากาศเริ่มขาดหายใจ เร็วแรงลดน้อย
ถอยลงทีละนิด

“ไหวหรือเปล่าคุณ”

อาจเป็นเพราะความมีนงงและสติเริ่มไม่เต็มร้อย หล่นถึงได้หูผาด
ได้ยินคนแล้งน้ำใจถามด้วยเสียงเจือความห่วงใยแบบนั้น

“ฉันหายใจไม่ออ...” ธรรมชาติไม่ทันจบประโยคก็ลึ้มพับ หมดสติ
เซ่ทับร่างทิม

“คุณ คุณ ทำใจดีๆ วั๊วะ” ทิมร้องถามอย่างกังวล พร้อมทั้งคำมือ
ไปบนพื้นอีกครั้ง และคลี่ยิ้มทันทีเมื่อสัมผัสถึงอะไรงงอย่าง

เขาหยิบโทรศัพท์มือถือขึ้นมาเพื่อกดโทร. หากลูกน้องคนสนิท สั่งให้
มาเปิดประตูห้องเก็บสินค้าที่เต็มไปด้วยควันโดยด่วน มือข้างหนึ่งประคอง
สาวน้อยที่อาการน่าเป็นห่วงไว้

รอไม่ถึงหนึ่งนาที ทิมก็ถอนหายใจอย่างโล่งอก เมื่อเสียงประตูห้อง
เก็บสินค้าเลื่อนขึ้น แสงสว่างจากภายนอกสาดส่องเข้ามา

“ควันอะไรวะ ไฟไหม้ตรงนั้นนี่ ช่วยกันดับไฟเร็ว ท่านอยู่ไหนครับ”
เสียงลูกน้องคนสนิทของทิมดังขึ้น

“ฉันอยู่นี่นิพัทธ์” ระหว่างนั้นทิมก็ซ้อนร่างของธรรมชาติขึ้นมาไว้ใน
อ้อมแขน เหลือบเห็นเชือกอยู่ในบริเวณนั้น นี่เองกระมังที่ทำให้แม่สาว
จอมตื้อนึกว่าเป็นงู เขาเดินออกมายังประตูด้านหน้า ควันที่หนาแน่นเริ่ม
บางเบาลง เขาวางเธอลงแถวๆ หน้าห้องเก็บสินค้า

“ท่านครับ เกิดอะไรขึ้น แล้ว...ผู้หญิงคนนี้เป็นใครครับ” หนุ่มร่าง
สันทัดมองไปยังหญิงสาวในอ้อมแขนเจ้าชายด้วยความงงงัน

“เอาไว้ค่อยคุยกัน พาเธอไปโรงพยาบาลเร็ว ฉันจะดูทางนี้เอง” ทิม
กุกิ๊วจอตกลงไปช่วยพนักงานอีกสองคนดับเปลวไฟที่ลุกไหม้กล่องสินค้ามุม
หนึ่ง

“ครับ” นิพัทธ์รับคำทันที และตรงไปซ้อนร่างธรรมชาติ

ไม่ถึงครึ่งนาทีทิมกับพนักงานอีกสองคนก็ควบคุมเพลิงไหม้ได้

“นั่นคราบน้ำมันก็าดนี่ครับท่าน” พนักงานหนุ่มคนหนึ่งบอก

“ฉันรู้แล้ว” ประธานบริษัทในเครือพิชชธรรมีสีหน้าตึงเครียด “พวกนายสองคนเข้าไปตรวจดูด้วยว่าสินค้าเสียหายไปเยอะหรือเปล่า ระวังอย่าให้ไฟไหม้ขึ้นมาอีกล่ะ”

พนักงานทั้งสองรีบทำตามคำสั่ง ตรงเข้าไปตรวจสอบด้านในห้องทันที

ทิมหรีตาลง แกวตตามายแสงกร้าว ขณะจ้องมองความเสียหายที่เกิดขึ้น นี่ไม่ใช่อุบัติเหตุ แต่เป็นการจงใจวางเพลิงเพื่อมาตกรรมเขา คราวก่อนรถยนต์ของเขาก็โดนตัดสายเบรก โชคดีที่คนขับรถของเขาตรวจพบเสียก่อน มีใครบางคนต้องการกำจัดเขาให้พ้นทาง และต้องเป็นคนไม่ไกลตัวเสียด้วย ไม่อย่างนั้นคงไม่สามารถเข้าใกล้เขาได้ขนาดนี้

เขาคงต้องระวังตัวให้มากขึ้นกว่าเดิม คนร้ายคงไม่หยุดแค่นี้แน่ ทิมขบกรามแน่น โกรธจัดที่โดนลอบปองร้ายถึงสองครั้งสองคราโดยไม่รู้แน่ชัดว่าใครคือตัวการ

ระหว่างนั้นเสียงหายใจหอบเหนื่อยก็ดังขึ้นจากด้านหลัง ทิมหันไปมองแล้วทำหน้านิ่งเมื่อเห็นนิพัทธ์ยังใช้ความพยายามในการซ่อนร่าง แม่สาวคิ้วปิดขี้ต้อย่างทุลักทุเล และไม่มีทีท่าว่าจะซ่อนขึ้นสำเร็จ

“นิพัทธ์ ทำไมยังไม่ส่งเธอไปโรงพยาบาลอีก”

นิพัทธ์ยิ้มเจื่อนๆ “เอ่อ...คือ แขนขวามผมเจ็บนะครับ สงสัยจะอุ้มเธอไม่ไหว”

“โธ่เอ๊ย แล้วก็ไม่ต้องบอกแต่แรก” ทิมส่ายหน้า เดินตรงไปหาหญิงสาวที่ยังหมดสติ กังวลว่าเธอจะได้รับอันตรายร้ายแรงจากเหตุการณ์เมื่อสักครู่ ซึ่งแน่นอนว่าเขาไม่ได้ต้องการให้เกิดเรื่องเช่นนั้นขึ้น

ทิมอุ้มเธอขึ้นมาอย่างง่ายดาย เขาส่งลูกน้องคนสนิทให้โทร. ตามคนขับรถให้เขาด่วน ระหว่างนั้นก็รีบเดินตรงไปยังรถของตัวเอง เพราะไม่เอายากรอนาน โดยไม่สนใจพนักงานในบริษัทที่เดินผ่านมา จดสายตามายังเขาอย่างฉงนสนทนงแท้

ประธานหนุ่มมาดขรึมอย่างเขาต้องมาอุ้มหญิงสาวเดินตรงไปยังลานจอดรถ คิดๆ แล้วเขาก็ไม่โห้ผู้ช่วยส่วนตัวนัก จู่ๆ ก็มาเจ็บแขนเอาวันนี้

แต่คิดไปคิดมาเขาคงต้องโมโหแม่สาวจอมจู้نهاทำให้เขาต้องวุ่นวายขนาดนี้มากกว่า

ทีมไม่ยอมให้ข่าวเรื่องห้องเก็บสินค้าถูกลอบวางเพลิงแพร่สะพัดออกไป เพราะอาจส่งผลเสียต่อห้างสรรพสินค้าสาขาอื่น ซึ่งเขาก็คิดว่าลูกน้องน่าจะควบคุมข่าวดังกล่าวได้อย่างไม่มีปัญหา แต่ข่าวเรื่องที่เขาอุ้มสาวน้อยปริศนาในลานจอดรถนี้ลี คงแพร่สะพัดไปทั่วบริษัทไม่ต่างจากไฟลามทุ่ง พนักงานทั้งเครือพิชชชตรงได้ซุบซิบกันกระจายว่าเธอคนนี้เป็นใคร เข้าไปอยู่ในห้องเก็บสินค้ากับเขาสองต่อสองได้อย่างไร

พลันเขาก็นึกอยากหุ้แม่ตัวแสบลงพึ้นนั้ก หาเรื่องวุ่นวายงามหน้าให้เขาไม่หยุดหย่อน แต่เมื่อกั้มมองดวงหน้าใสๆ ที่กำลังหลับตาอย่างไม่รู้สึ้กตัว เขาก็นึกสงสารอยู่เช่นกันที่คนไม่รู้สึ้กโหน้อเ็นต้องมารับเคราะห์ร่วมกับเขาจนเกือบเอาชีวิตไม่รอด

เมื่อทีมเดินมาถึงรถยนต์คันทรูแล้วไม่เห็นคนขับรถ เขาก็สั่งให้ผู้ช่วยหยิบกุญแจรถในกระเป๋าเสื้อเขาเพื่อปลดล็อกรถและวางหญิงสาวลงบนเบาะหลัง จากนั้นจึงหันไปสั่งผู้ช่วยคนสนิท

“นิพัทธ์ เตียวนายไปโรงพยาบาลกับเธอนะ”

“อืม อีกครึ่งชั่วโมงผมมีนัดกับลูกค้านะครับ เป็นลูกค้าคนสำคัญของบริษัทเสียด้วย จะยกเลิกนัดก็ไม่ได้” ผู้ช่วยตอบอ้อมแอ้ม

“นั่นไปตามพนักงานผู้หญิงคนไหนมาก็ได้ ให้ไปโรงพยาบาลเป็นเพื่อนเธอ ด่วน!” ทีมสั่งเฉียบขาด ชักหงุดหงิดขึ้นทุกที เหมือนวันนี้อะไรๆ ก็ติดขัดไปหมด

“ครับๆ” นิพัทธ์กระวีกระวาดวิ่งออกไป

ทีมถอนหายใจตั้งเฮือก เขาคิดอัดที่ต้องยืนเป็นจุดเด่นอยู่ในลานจอดรถ เลยถอยกลับเข้าไปนั่งในเบาะหลังรถข้างๆ คนหมดสติ ชะง่อมองออกไปนอกรถอย่างหงุดหงิด คนขับรถก็ไม่มาสักที นิพัทธ์ก็อาจเดินตกท่ออยู่แถวไหนเลยหายไปนานจนน่าห้กเงินเดือน เตียวนแม่สาวจอมจู้نهاได้สิ้นใจตายบนรถเขารอก สงสัยเขาคงต้องขับรถไปเองกระมัง

ระหว่างตัดสินใจนั้นทีมหันไปเห็นหญิงสาวสลบแน่นิ่งผิดปกติ เขา

เลยใจคอไม่ดี รีบยื่นนิ้วไปอังใต้จมูกเธอเพื่อทดสอบว่ายังมีลมหายใจอยู่ไหม

เมื่อสัมผัสได้ถึงลมหายใจอุ่นๆ รินรด เขาก็โล่งอก แต่จังหวะนั้น คนหมดสติก็ลืมตาขึ้นพอดี เธอเบิกตากว้างอย่างตกใจ กระโดดถอยจนแผ่นหลังเบียดชิดผนังเกาะหลัง และเอ่ยเสียงลั่นๆ

“คะ...คุณ...จะทำอะไรฉัน...”

“แล้วคุณคิดว่าผมจะทำอะไรล่ะ”

ใบหน้าหรรษาซีดเผือดลงไปอีก ถึงหล่อนจะไม่ได้สวยเลอเลิศ แต่ออปชันทุกอย่างในร่างกายก็เป็นผู้หญิง แม้จะเป็นออปชันที่เล็กบ้าง ใหญ่บ้าง ไม่ได้มาตรฐานบ้างก็ตามที!

หญิงสาวตัดสินใจรี้อของในกระเป๋าสะพายด้วยมืออันลั่นเทา ก่อนจะหยิบปากกาลายเฮลโลคิตตี้สีชมพูออกมาด้ามหนึ่ง ถูมันราวกับมิด

ชายหนุ่มพ่นลมหายใจดังพรีด หน้าตาฉายถึงความระอาอย่างที่สุด “คุณเอาปากกาออกมาทำไม”

“ก็...คุณคิดจะทำอะไรล่ะ” หรรษากำปากกาแน่น งานนี้ตายเป็นตาย แต่จะขอรักษาพรหมจรรย์ไว้จนถึงลมหายใจสุดท้าย

“ใครจะทำอะไรคุณ บ้าเปล่า รูปร่างหน้าตาแบบนี้มีแต่จะทำให้เสียอารมณ์ ผมอะนะก็แค่กลัวว่าคุณจะมาลึนใจตายบนรถผม แล้วจะเสียบบผมด้วยปากกาหรือไง เก็บไปได้เลย หรือทางที่ดีโยนทิ้งไปเลยดีกว่า เพราะปากกาลายนี้ปัญญาอ่อนเหมือนคุณเป็นบ้าเลย”

หรรษาอ้าปากค้าง เกียงไม่ออกไปหลายอึดใจ มองปากกาในมือด้วยความไม่แน่ใจ “คะ...ใครว่าลายปัญญาอ่อน คุณไม่รู้หรือว่าเฮลโลคิตตี้เป็นขวัญใจสาวๆ ทั่วโลกมานานแค่ไหน” หญิงสาวค้ำขึ้นเพื่อเรียกร้องความยุติธรรมให้การ์ตูนแมวเหมียวที่เธอหลงใหลมาตั้งแต่เด็ก แต่วินาทีถัดมาก็ทำหน้าที่เหมือนนีกอะไรขึ้นได้ “คุณไม่ต้องมาเบียดเบียนความสนใจของฉันเลยนะ ถ้าคุณคิดจะทำอะไรฉัน ฉัน...ฉันจะ...จะเอาปากกาจี้มลูกตาคุณ”

ทิมยิ้มเหยียด “ก่อนที่คุณจะได้ทำแบบนั้น คุณคงได้ถูกโยนออก

ไปจากบริษัทผมก่อน แล้วผมก็จะแจ้งความกับตำรวจว่าคุณเป็นผู้หญิง
โรคจิตที่ตามรังควานผมอยู่ได้ แล้วยังกล้าที่กักขังอย่างกับสวดยเซตัม
ประดาว่าผมจะทำอะไรคุณ แล้วถ้าอาการดีขึ้น ก็ลงไปจากรถผมได้แล้ว
ไป ผมมีงานต้องทำอีกเยอะ”

หน้าม่าน หน้าซา หน้าแตก ทั้งหมดนี้คือสิ่งที่หญิงสาวกำลังรู้สึก
ในวินาทีนี้ แม้จะเป็นเรื่องปกติที่หล่อนไม่ได้เป็นสาวทรงเสน่ห์หน้าดึงดูด
ในสายตาผู้ชายมาแต่ไหนแต่ไร แต่ไม่มีครั้งไหนที่หล่อนจะรู้สึกเป็นที่
น่ารังเกียจของผู้ชายสักคนได้ขนาดนี้ และสิ่งนี้ก็ช่างยอกแหยงใจเหลือเกิน
ชายหนุ่มเปิดประตูและก้าวลงไปจากรถด้วยท่าทางมาดมั่นและ
ไม่แยแส

หรรษาก้าวตามลงไปอีกด้านหนึ่ง ลอบมองเขาด้วยความคับแค้นใจ
แต่ไม่กล้าต่อว่าต่อขานว่าเขาจะทำดีมีริ้วหล่อนอีก

หล่อนอาจไม่ได้ฉลาดเป็นสาวอัจฉริยะ แต่ก็ไม่ได้โง่งจนดูไม่ออกว่า
แววตาเหยียดๆ และเย็นชานี้ไม่มีร่องรอยความปรารถนาใดๆ ระหว่าง
ชายหญิงสักนิด มีหน้าซ้ำเขายังดูหล่อเหลาและสมบูรณ์แบบเกินกว่าที่
ผู้หญิงธรรมดาอย่างหล่อนจะกล้าอาจเอื้อมอีกด้วย แต่ถึงกระนั้นหล่อน
ก็คิดว่าเขาใช้ถ้อยคำรุนแรงเกินไปอยู่ดี

“ออกไปจากที่นี่ได้แล้ว แล้วอย่ามาให้ผมเห็นหน้าอีก”

หรรษาหน้าม่านอีกครั้ง แต่คราวนี้ความโกรธพุ่งพล่านขึ้นมาบ้าง
แล้ว แม้หล่อนไม่ได้บรรยายเป็นมหาเศรษฐีอย่างเขา แต่ก็ไม่ได้สิ้นไร้ไม้ตอก
จนต้องทนให้เขาพูดจาหยามหยันใส่กันแบบนี้

“ถึงคุณจะรวย แต่ก็ควรเรียนรู้การพูดจาให้เกียรติคนอื่นบ้าง” ไม่
บ่อยครั้งนักที่วิญญาณสุนัขบ้างจะเข้าสิงหรรษา ทั้งนี้เพราะหล่อนสุดจะทน
กับผู้ชายเฮงชวยคนนี่จริงๆ

เขายิ้มหยันมุมปาก “ผมให้เกียรติกับทุกคนเสมอ ยกเว้นคนที่ไม่มี
มารยาท ตามรังควานคนอื่น แล้วก็เจ้าเล่ห์เพทุบาย ใช้แผนจะแบล็กเมลล์
ผมเพื่อผลประโยชน์บางอย่าง”

หรรษาทำหน้านิ่ง “แผนแบล็กเมลล์อะไรของคุณ ฉันไม่เข้าใจ”

“ก็ที่คุณโวยวายในรถ ผมรู้ว่าคุณคงหวังจะเอามาต่อรองกับผม
งั้นสิ ฝันไปเถอะ ผมไม่มีทางเปลี่ยนใจเรื่องฟ้องบริษัทคุณแน่”

จังหวะนั้นชายวัยกลางคนในชุดสูทภาพคล้ายชุดพนักงานขับรถเดิน
เข้ามาพอดี เขาเอ่ยกับทิมอย่างนอบน้อม “ผมขอโทษครับท่าน พอดีติด
อยู่ในห้องน้ำนะคะ”

“ไม่เป็นไร ไม่ต้องไปโรงพยาบาลแล้ว ออกไปทำอะไรก็ไปทำซะ”
ทิมตอบเสียงเรียบขรึมก็จริง แต่น้ำเสียงก็หาได้เจือความหยาบหยัน
เหมือนที่พูดกับหล่อน

ทิมตัวตตามองมาทางพระราชาก็หนึ่งอย่างไม่สบอารมณ์ ก่อนจะหัน
หลังเดินจากไป โดยไม่เหลียวมองกลับไปอีก

พระราชาก็จะเชกจะโหลกตัวเองนั่ง ตอนอยู่ในรถกับเขาสองต่อ
สองหล่อนมัวแต่ตกใจจนลืมไปเสียสนิทว่ามาที่นี่เพื่อวิงวอนให้เขายกเลิก
การฟ้องร้อง

ทิมเดินห่างออกไปเพียงไม่กี่ก้าว สาวสวยเพื่อนสนิทของยายแองจี้
ก็ขอยเท้าวิ่งเข้ามาหาเขาด้วยท่าทางกระตือรือร้นพรางตัดพ้อเสียงงอนๆ

“คุณทิมมาทำอะไรแถวนี้คะ ซินดี้รออยู่ในห้องทำงานตั้งนาน ดิฉันคะ
ที่เอะใจถามเลขาฯ หน้าห้องของคุณ ถึงรู้ว่าคุณลงมาที่นี่”

“ผมก็มาทำงาน ไม่ได้ว่างงานเหมือนคุณนี่”

คำตอบแถมแซะนั่นทำให้สุคนธาหน้าเสียว ส่วนพระราชาก็กลับยิ้ม
แทบไม่ทัน แอบนึกในใจว่า ‘เป็นไงล่ะ หลงอีตานี้สัก ก็ต้องทนความปากเสีย
ของต่าบ้านี้ด้วย’

“แล้วเธอมาได้ยังไงคะ” สุคนธาบ่นุ้ยหน้ามาทางพระราช

ทิมเหลียวมองด้วยหางตาแวบหนึ่ง ก่อนตอบอย่างไม่อ้อมเสียวว่า
“ก็พวกชอบตามตื้อ น่ารำคาญ”

คราวนี้สุคนธาเป็นฝ่ายยิ้มอย่างสะใจบ้าง ก่อนจะรีบขอยเท้าเดิน
ตามคนซีก็กต้อๆ ราวกับกลัวจะโดนทิ้งเหมือนคราวก่อนเป๊ะ ทั้งให้
พระราชายืนมองตามทั้งสองคนอย่างแค้นใจ

“คุณไม่เป็นอะไรแล้วนะ” คนขับรถถามอย่างมีน้ำใจ

“ไม่เป็นไรแล้วลุง”

“ไม่เป็นไรก็ดีแล้วละ โชคดีนะที่คุณอยู่กับท่านพอดี ท่านเลยช่วยคุณออกมาได้ทันเวลา ไม่งั้นสักวันตายแน่”

น้ำเสียงและแววตาของชายวัยกลางคนดูชื่นชมจนหญิงสาวทหน้ารับฟังแทบไม่ได้ “โชคดีเหออะ”

“ใช้สิ ท่านใจดีมาก ช่วยคุณออกมาแล้วยังจะพาคุณไปโรงพยาบาลด้วย ท่านห่วงใยพนักงานทุกคนเหมือนคนในครอบครัวเดียวกัน ตั้งแต่เกิดมาลุงไม่เคยเจอเจ้านายใจดีแบบนี้มาก่อน ใครจ้างให้ออกลุงก็ไม่เอาเจ้านายดีๆ แบบนี้ลุงไม่มีทางออกไปทำงานที่อื่นแน่” ลุงคนขับพูดอย่างมั่นใจ

แต่บรรพชาคิดว่าลุงคนขับคงโดนล้างสมองมากกว่า ถึงได้เห็นคนใจร้ายเป็นคนใจดีไปได้ ทำไมชีวิตหล่อนถึงได้ต้องวนเวียนกับผู้ชายโหดๆ นึกนะ ไหนจะภิม แล้วยังตานี้อีกคน

ลุงคนขับขอตัวและเดินผละไป บรรพชา ก็เดินคอตกออกไปจากบริษัทในเครือพิชชธร กลุ่มใจที่ทำเรื่องผิดพลาดซ้ำแล้วซ้ำเล่า สถานการณ์เหมือนจะน่าเป็นห่วงมากขึ้น เพราะนอกจากทีมจะไม่มีการใส่ใจอ่อนลงแล้วยังพุ่งเคื่องมากขึ้นด้วย การเกลี้ยกล่อมเขาคงจะยากขึ้นอีกหลายเท่า

ขณะบรรพชานั่งรออยู่ที่ป้ายรถเมล์ หล่อนเซกศิริระตัวเองรัวหลายทีจนเด็กนักเรียนชายประมาณชั้นประถมสองหรือสามมองมาตาแป้ว

จะมีใครรู้เ่งกว่าหล่อนอีกไหมเนี่ย ไปกล่าวหาว่าประธานบริษัทในเครือพิชชธรที่สุดแสนจะเลิศเลอเพอร์เฟกต์จะทำมิติมีร้าย ทั้งที่เขาคือตัวช่วยช่วยออกมาจากห้องเก็บลินค้ำนั้น อีกอย่างแค่เขากวักมือที่สองที่ นางเอกนักร้องคนดัง นางแบบ แถมนางงามจักรวาลเลยด้วย คงวิ่งกรูเข้ามาต่อคิวกันเพื่อแย่งเป็นผู้หญิงของเขา ดูอย่างสาวสวยหุ่นนางเอกหนังเอวีนันลิเห็นได้ชัดว่าพยายามตามตื้อเขาสักแค่นั้น ส่วนหล่อนนะเหอ คงหมดสิทธิ์แม้แต่จะเป็นเห็บเกาะขนหน้าแข้งเขา จบข่าว!

เย็นวันนั้นหรรษานั่งเขี่ยผ้าฝักบัวกึ่งสดซึ่งเป็นอาหารจานโปรด
ไปมาอยู่ภายในร้านอาหารในห้างสรรพสินค้าแห่งหนึ่ง ทำทางเหมือนคน
เมื่ออาหาร ผิดแผกไปจากนิสัยช่างรับประทานโดยสิ้นเชิง

“เป็นอะไรยะหล่อน วันนี้กินเป็นนางเอกเขี่ยวนะ” แมน หรืออีกชื่อ
หนึ่งมินนี่ หม่อมนักโฆษณาซึ่งเป็นเพื่อนเกย์ของหรรษาที่นั่งอยู่ด้วยกัน
ถามแกมหยอก

“กลุ่ม” หรรษาตอบสั้นๆ ทางตาตกเล็กน้อย

“จะกลุ่มอะไรของแกนักหนา หรือว่าท้องไม่มีพอกันยะ”

“ท้องไม่มีพ่อยังไม่กลุ่มใจเท่านี้เลยมินนี่” น้ำเสียงคนพูดละห้อย
เต็มที

“สงสัยจะมีปัญหาหนักอกเล็กๆ ของแกจริงๆ นะชา”

“ฉันชื่อหนูษา เรียกให้มันถูกหน่อยสิ” แม้หรรษาจะกลัดกลุ้ม แต่ก็
ยังอุตสาห์หัวขี้หมา

หม่อมเกย์ตัวตาดำค้อนใส่เพื่อนสนิทตั้งแต่สมัยเรียนมหาวิทยาลัย
ด้วยความหมั่นไส้ “จ้ะ หนูษาก็หนูษา คนอะไรก็ไม่รู้ ชื่อเขาอยู่ดีๆ พอไปดู
หนังเรื่อง *ยวณ มัน ฮา* มาเท่านั้นแหละ ต้องเปลี่ยนชื่อให้พ้องกับนางเอก
ในเรื่องด้วย”

หญิงสาวทำปากย่น แต่ไม่คิดเถียงอีกฝ่าย เพราะนั่นคือความจริง
หล่อนประทับใจภาพยนตร์เรื่องนั้นมาก แล้วพอรู้ว่านางเอกในเรื่องตัวจริง
ชื่อหนูหริ่ง ก็ไม่ลังเลที่จะเปลี่ยนชื่อเล่นตัวเองจาก ‘ชา’ เป็น ‘หนูษา’ และ
ยังบังคับเพื่อนๆ รอบข้างให้เรียกหนูษาอีกด้วย มีก็แต่คนในครอบครัวที่
ยังคงเรียกว่าชาเฉยๆ

“แล้วสรุปแกมีเรื่องกลุ่มอกกลุ่มใจอะไร หน้าตาถึงได้เซ็งเบ็ดทั้งเล่า
แบบนี้หา”

“จะไม่ให้เซ็งเบ็ดทั้งเล่าได้ไง ช่วงนี้เคราะห์ซ้ำกรรมซัด พระศุกร์เข้า
พระเสาร์แทรก ผีซ้ำดำพลอย ความว้าวไม่ท...”

“อู๊ย...แกจะยกสุภาสิตมาเป็นกุรุษทำไมไม่ทราบ วิญญาณครูสอน
ภาษาไทยเข้าสิงหรือไงยะ” แมนจิบปากจิบคอบ่น

“ยกสุภามิขิตมาเป็นภรรยาที่ยังไม่เพียงพอกับเรื่องเลวร้ายที่ฉันกำลังเจอเลย” คราวนี้มุมปากคนพูดตลกอีกต่างหาก เหมือนเด็กกำลังจะเบะปากร้องไห้

แมนถอนหายใจเบาๆ “ไหนบอกฉันมาสิ เรื่องอะไรจะเลวร้ายขนาดนั้น”

บรรณาถอนหายใจดังพรีด “ความช่วยเหลืออย่างแรกคือฉันดันสะเพร่าปล่อยให้ข้อมูลลูกค้าวีไอพีของบริษัทหลุดออกไป เขาเลยจะฟ้องบริษัท ดาฮิตเลอร์เลยซู่ๆ ถ้าฉันไม่สามารถทำให้ทางนั้นเปลี่ยนใจเรื่องการฟ้องร้องได้ละก็ จะฉีกเนื้อฉันเป็นชิ้นๆ เป็นไงล่ะแก สมควรที่ฉันต้องเครียดไหม”

“ปัญหาเรื่องงานแกก็ค่อยๆ ตามไปขอโทษเขาเท่านั้นแหละ ตี้อู้อา เตียวก็ใจอ่อน แต่ถ้าไม่ ก็ช่างมัน หางานใหม่ จบ!”

“แต่ฉันเปลี่ยนงานมาสิครั้งแล้วนะมินนี่” บรรณาทำหน้าละห้อย

“แล้วเปลี่ยนอีกสักทีจะเป็นไรไป ถ้าที่นี้ทำแล้วไม่เวิร์กก็เปลี่ยนงานง่ายๆ แค่นั้นแหละ”

บรรณาทำหน้าเหมือนไม่แน่ใจกับคำแนะนำที่สุดแสนจะง่ายดายของเพื่อน แต่ด้วยความเป็นคนโอ้อ่อนคล้อยตามง่าย วินาทีนี้หญิงสาวเลยเห็นด้วยกับคำแนะนำของอีกฝ่าย

ก็จริงอย่างแมนว่า ถ้าที่นี้ทำแล้วไม่เวิร์กก็เปลี่ยนงานแล้วกัน แต่นั่นต้องหลังจากพยายามแก้ไขความผิดพลาดอย่างเต็มที่แล้วนะ

“แล้วความช่วยเหลือต่อมาล่ะอะไร” แมนซักถามต่อ

หญิงสาวเลยเล่าเรื่องสัญญาจำกัดความโสดสุดหฤโหดนั้นให้เพื่อนฟังอย่างละเอียด หัวคิ้วของแมนค่อยๆ ขมวดเข้าหากันทีละนิดจนกลายเป็นโบขนาดใหญ่

“นี่แหละที่เรียกว่าปัญหาระดับช้าง” คราวนี้หนุ่มเกย์มีสีหน้าหนักใจอย่างแท้จริง “จากประวัติของแก ฉันฟันธงเลยว่าแกไม่มีทางหาแฟนได้ทันก่อนวันวาเลนไทน์ปีหน้าแน่นอน แนวโน้มที่แกจะต้องสูญเสียเงินโบนัสก้อนนี้ไปมีสูงมาก แล้วยิ่งต้องจับดาฮิตเลอร์นั้นอีก ฉันว่าแกคงได้กัดลิ้นตายก่อนจะยอมทำเรื่องเสี่ยงตายแบบนั้นแน่”

“แกไม่ต้องพูดตรงขนาดนี้ก็ได้นะ” หญิงสาวหน้าอ มองค้อนเพื่อน

อย่างอนๆ

“แล้วจะให้ฉันหลอกว่าแก่น่าจะหาแฟนได้ทันก่อนวันวาเลนไทน์ปีหน้าหรือไง ถ้าเป็นอย่างนั้นแกก็คงไม่อยู่ขึ้นคาน เปล่าเปลี่ยวเอกามา ยี่สิบหกปีแบบนี้หรือก”

“ข้าเต็มกันอยู่ได้ แทนที่จะช่วยฉันคิดหาทางแก้ไข” พระราชบัพนอบ

หลังจากหล่อนนั่งคิดพินิจพิเคราะห์ดูแล้ว ทั้งสองปัญหาล้วนหนักหน่วง แต่ประเด็นอยู่ที่ว่า หล่อนไม่มีแนวโน้มที่จะทำให้ ทิม พิษยธรใจอ่อนได้สำเร็จ ซึ่งอาจทำให้หล่อนถูกไล่ออกจากงานเป็นครั้งที่สี่ แม้จะยังไม่แน่ใจนัก แต่ถ้าเป็นอย่างนั้นหล่อนจะไม่ยอมช่วยสองเต็งด้วยการสูญเสียเงินโบนัสไปเด็ดขาด

เงินโบนัสสักก้อนนี่คือสิ่งที่พระราชเฝ้ารอคอย เพื่อจะทำตามความฝันอะไรก็ไม่สำคัญเท่าการเดินทางไปตามหาคู่แท้ในต่างแดน เพราะฉะนั้นภารกิจหลักของหล่อนในตอนนี่คือการปกป้องเงินโบนัสก้อนนี้ยิ่งชีพ

“มินนี่ แกพอจะช่วยอะไรฉันหน่อยได้ไหม” น้ำเสียงคนพูดอดออดอ้อน

แมนหรีตตาอย่างรู้ทัน “ฉันรู้แหละว่าแกอยากให้เป็นฉันช่วยอะไร แต่ตอนนี่คิดฉันไม่ว่าง ฉันกำลังอินเลิฟยะ จะบอกให้ ไม่มีเวลาแสดงเป็นแฟนปลอมๆ ของแกหรอกนะ”

พระราชทำหน้าที่เหมือนจะร้องไห้อีกครั้ง “มินนี่ แกจะใจร้ายกับฉันได้ลงคอหรือ แกอยากให้เป็นฉันเสียเงินโบนัสก้อนนี้ไปหรือไง”

“เฮ้อ...ไม่ใช่แบบนี้หนุษา แต่แกจะให้ฉันหลอกเป็นแฟนปลอมๆ ของแกไปถึงเมื่อไร แกอายุยี่สิบหกแล้วนะ ควรจะเริ่มคบหาใครเป็นตัวเป็นตนเหมือนผู้หญิงคนอื่นได้แล้ว” ใบหน้าขมขื่นยิ่งกว่าอัสตรีดูจริงจังกว่าทุกครั้ง

“ก็อีกปีสองปีนี่ฉันตั้งใจจะไปตามหาคู่แท้ที่เกาหลีไง”

หนุ่มเกย์กโลกตา “แกนี่กว่าแกจะเจอพระเอกแบบหนังเรื่อง *ยวนมัน ฮา* ได้แฟนกลับมาเมืองไทยหรือไง”

พระราชทำปากยี่น “แกไม่ให้กำลังใจฉันเลย อยากให้ฉันตงงานขึ้นคาน โบนัสบอแบ่นักหรือไง”

“ไม่ใช่แบบนั้น แต่ฉันไม่อยากให้แกยึดติดกับเรื่องการไปตามหา
คู่แท้ที่เกาหลีมานัก”

พรราชาหรีตตามองเพื่อนอย่างไม่ไว้ใจ “อย่าบอกนะว่า...แกอยากให้
ฉันเลิกคิดเรื่องการตามหาคู่แท้แล้วไปบวชซี”

“ไม่ใช่อย่างนั้น แต่...ฉันจะนัดเด็ดหนุ่มๆ ให้แกต่างหาก”

หญิงสาวเบิกตากว้าง “อะไรนะ! นัดเด็ด!”

“ไม่ต้องทำท่าตกใจขนาดนั้น ก็แค่นัดเด็ด แกก็ทำงานบริษัทจัดหา
คู่ไม่ใช่เหรอ ทำเป็นไม่ชินไปได้ เพื่อฟลุคแกจะได้มีแฟนก่อนวันวาเลน-
ไทน์ปีหน้าไง”

“มันจะง่ายแบบนั้นหรือมินนี่” พรราชาทำหน้าที่ไม่แน่ใจ หล่อนยัง
ฝังใจกับคำทำนายของหมอดูไปยิปซีว่าเนื้อคู่อยู่ใกล้โพ้น ที่สำคัญแมนเคย
ใช้วิธีนี้กับหล่อนมาแล้ว แต่ก็ไม่ประสบผลสำเร็จ นัดเด็ดเมื่อครั้งหลังสุด
เป็นเรื่องไม่น่าจดจำ เพราะหล่อนทำเป็นด้วยการทำน้ำหกใส่คู่เด็ด

“จะว่าง่ายก็ง่าย จะว่ายากก็ยาก ขึ้นอยู่กับเกมมากกว่าหนูซา”

“หมายความว่ายังไง ฉันไม่เข้าใจ” พรราชาขมวดคิ้วอย่างกังขา

“ฉันอยากให้แกมีความมั่นใจในตัวเองมากกว่านี้ อะไรกัน ทำงาน
เป็นประชาสัมพันธ์แต่ไม่เลิกนิสัยเกะๆ ซะที”

“ใครว่าฉันไม่มั่นใจในตัวเอง เมื่อก่อนอาจจะใช่ แต่เดี๋ยวนี้ฉันเป็น
พรราชา ประชาสัมพันธ์ของคิวบิตซ์ตนะ” พรราชาแย้งออกไป ไม่ยอมรับ
ความจริงง่ายๆ ทว่าส่วนลึกในใจหล่อนสั่นคลอนมากขึ้นทุกที

แมนเพิ่งมองเข้าไปในดวงตาของพรราชาอย่างเพิ่งพินิจ “ใช่ เดี่ยวนี้
แกเปลี่ยนไปจากพรราชาคนเดิมมาก ไม่ได้อวบๆ เซยๆ เหมือนเดิมแล้ว ดู
น่ารักพอจะมีแฟนหน้าตาดีสักคนได้ แต่แกรู้ไหม แกยังปล่อยให้ความ
ไม่มั่นใจและความซุ่มซำมในอดีตตามหลอกหลอนแกไม่เลิก”

พรราชาอึ้งไปชั่วขณะ ก่อนจะหลุบตาลงมองมือตัวเองที่ประสานกัน
ตรงหน้า คำพูดของแมนจี้ใจตัวอย่างบอกไม่ถูก เพื่อนเกย์คนนี้รู้จักหล่อน
ดีกว่าใคร ทุกวันนี้ภาพลักษณ์ภายนอกของหล่อนเปลี่ยนไปจากเดิมโดย
สิ้นเชิง แต่ความซุ่มซำมและความเกะเปรี๊ยะเหมือนโรคร้ายเรื้อรังที่หล่อน

ไม่อาจรักษาให้หายขาดได้

หลายครั้งที่หรรษาพยายามให้กำลังใจตัวเองว่าหล่อนคือสาวมั้น เป็นพื่อารสาวที่คล่องแคล่ว ปราดเปรี้ยว ความเป็นในใดๆ ไม่อาจย่างกรายเข้ามาทำลายชีวิตได้ แต่จนถึงทุกวันนี้หล่อนก็ยังพุดจาลินพันกันบ่อยๆ ยามอยู่ต่อหน้าเจ้านายจอมโหดอย่างกิม มีแผลเล็กแผลน้อยได้ไม่เว้นวัน และยังคงทำงานสะเพราะอยู่เช่นเดิม ไม่อย่างนั้นข่าวของสองพี่น้องตระกูลพิชชชรรคงไม่หลุดรอดออกไปแบบนั้นหรอก

หรรษาคิดอย่างท้อแท้แกมสิ้นหวัง เปล่าประโยชน์ที่หล่อนจะหลอกตัวเองว่าเป็นพื่อารสาวผู้มั่นใจในตัวเองต่อไป บางทีการกลับไปช่วยครอบครัวขายของชำอาจจะดีกว่า ชะตาอาจลิขิตไว้แล้วว่าบุพการีของหล่อนต้องมีบุตรสาวขึ้นคานสามคน

หรรษาเจ็บปวดหัวใจเหลือแสน ขณะนี้ภาพตัวเองอยู่ในชุดเสื้อยืดคลุมๆ กับกางเกงขาสีส่วนคล้ายกับพี่สาวทั้งสอง เรือนผมไม่ได้รับการจัดแต่งทรง แค่มือไว้ลวกๆ หน้าดำมันขณะง่วนกับการขายน้ำปลา น้ำตาล กุ้งแห้ง น้ำมันพืช และอะไรอีกปิาถะ

ไม่นะ! หล่อนไม่ได้ต้องการชีวิตแบบนั้น...หรรษาร้องบอกตัวเองในใจ

“หนูซา...หนูซา...”

เสียงเรียกของแมนทำให้หญิงสาวตื่นจากห้วงภวังค์

“แกเป็นอะไรของแกหา ใจลอยไปไหน เรียกตั้งนานจนฉันคอยแั่งไอ้ย...เครียดกับเพื่อนคนนี้ซะจริง” หนูมเกลยกแก้วน้ำขึ้นจิบแก้คอแั่งก่อนถอนหายใจเบาๆ “หนูซา ฉันไม่ได้พุดแบบนี้เพื่อให้แกกลุ้มใจหนักกว่าเดิมนะ แต่ฉันอยากให้แกเข้มแข็งมากขึ้น และต่อสู้กับตัวเองให้มากขึ้นต่างหาก”

“ฉันเข้าใจ บางทีฉันก็ชอบคิดอะไรเพื่อเจ้าเรื่อยเปื่อยไปงั้นแหละ” หรรษาพยายามเรียกความเข้มแข็งกลับมาใหม่ การกลับไปช่วยครอบครัวขายของชำจะเป็นทางเลือกสุดท้าย...ท้ายสุดจริงๆ และหวังว่าชีวิตนี้คงจะไม่สิ้นไร้ไม้ตอกแบบนั้น

“เลิกคิดเพื่อเจอได้แล้ว การขาดความมั่นใจในตัวเองทำให้แก่พลาดโอกาสดีๆ ในชีวิตมาเยอะแล้ว ฉันจะทำให้แก่หาแฟนได้ก่อนวันวาเลนไทน์ปีหน้าเอง เตรียมตัวให้พร้อมสำหรับเด็ดกับหนุ่มๆ ละ” แมนมีที่ทำมุ่มมัน

“มินนี่ แกแน่ใจหรือว่ามันจะเวิร์ก”

“ฉันว่าหนทางนี้แหละเวิร์กสุด แล้วก็มั่นใจด้วยว่าแก่จะไม่ต้องบินไปหาสามีถึงเกาหลี แต่...อืม แกอยากได้สเปกหนุ่มประมาณไหน เตี่ยวจฉันจะไปความหามาให้ แต่ฉันขอแค่อย่างเดียว แกต้องมั่นใจในตัวเองเข้าไว้ คิดว่าจะทำได้ไหมหนุชชา” แมนพูดพลางจ้องสรรหาด้วยสายตาแว่นแ

หรรษาพยักหน้าอย่างไม่มั่นใจนักขณะตอบว่า “ฉันจะพยายาม”

“ไม่ใช่แค่จะพยายาม แกต้องทำให้ได้ ถ้าแกรักษาโรคขาดความมั่นใจในตัวเองให้หายขาดได้เมื่อไร ฉันรับรองเลยว่า เมื่อนั้นจะมีผู้ชายมาให้แก่เลือกไม่หวาดไม่ไหว อืม แต่แกยังไม่ได้ออกฉันเลยว่าชอบสเปกหนุ่มแบบไหน”

“ฉันไม่ขออะไรมาก ขอแค่ไม่หลอกก็พอ”

แมนทำหน้านิ่ง “ทำไม่ละ ใครๆ ก็ชอบคนหล่อทั้งนั้น”

“แกก็รู้ว่าคนหลอกกับฉันไม่ถูกโฉลกกัน อีกอย่างแกคิดว่าผู้ชายหล่อๆ จะชายตามองฉันหรือ” หรรษาตอบเสียงอุบอิบ ตั้งแต่พีชิตตาฮิตเลอร์ จนถึง ทิม พิษยธร ทุกคนล้วนเป็นหนุ่มหน้าตาดีที่ทำเหมือนหล่อนเป็นผู้หญิงน่ารักคาญและน่ารักเกี้ยว เพราะฉะนั้นพอกันทีกับคนหล่อๆ

ถ้าชาตินี้ลูกของหล่อนจะมีหน้าตาห่วยแตก เพราะมีสาเหตุมาจากสามี ก็เชื่อว่าแก้ปัญหานี้ไม่ได้ สมัยนี้คัลยกรรมกันถมเถไป ดูอย่างแพรวพราวลี คัลยกรรมเสียจนสวยเลิศ หนุ่มๆ เหลียวมองจนตาเหลืออยู่บ่อยๆ

หนุ่มเกย์ทำหน้าละเหี่ยใจ “ก็คงจะจริงของแก คบกับผู้ชายธรรมดาแก่จะได้ไม่ต้องเกร็งมากจนทำอะไรซุ่มซำม แบบนี้คงจะดีกว่า”